
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

---

3 Uvodnik

---

5 Iz provincialata

---

7 Iz našega reda

---

10 Iz naših samostanov

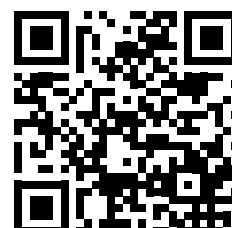
---

24 Odmevi

 glasilo slovenskih minoritov
Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Danilo Holc, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: dr. p. Igor Salmič, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre v sv. Frančišku!

»V medsebojnih odnosih se vsi oblecite v ponižnost, ker Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost« (1 Pt 5,5b). Svetopisemski citat izpod peresa prvaka apostolov sv. Petra nam letos služi kot vodilo ob razmišljanju o kreposti ponižnosti. Ponižnost je namreč po molitvi (2018–2019) in pričevanju (2019–2020) osrednja tema v letu 2020–2021 v našem štiriletnem provincialnem načrtu.

Manjšemu bratu in sestri je krepost ponižnosti še posebej »domača«, saj je zaščitni znak serafskega očeta sv. Frančiška, ki na podlagi lastne izkušnje na izviren način predstavlja ponižnost vsemogočnega Boga kot temelj vsake človeške ponižnosti. Zavedamo se namreč, da človek dar ponižnosti lahko črpa samo iz Božjega vira, saj sam v sebi nima pravega življenja.

Ko razmišljamo o Božji ponižnosti, nam seveda najprej pride na misel Frančiškovo pismo celotnemu redu, v katerem se asiškega ubožca globoko dotakne ponižnost evharistične skrivnosti: »O čudovita visokost in pretresljiva ljubeznivost! O vzvišena ponižnost! O ponižna vzvišenost, da se Gospod vesoljstva, Bog in Božji Sin tako poniža, da se zaradi našega zveličanja skriva pod neznatnim koščkom kruha!« Ta ponižnost je temelj vsake človeške ponižnosti, zato v nadaljevanju serafski oče na srce polaga svojim bratom: »Poglejte, bratje, ponižnost Boga in izlijte pred njim svoja srca; ponižajte se tudi vi, da vas bo povišal.«

V prenovljenih Konstitucijah minoritskega reda, ki so stopile v veljavo lanskega februarja, je ponižnosti namenjenega veliko prostora in citatov iz Frančiškovih spisov. Zanimivo je analizirati, s katerimi drugimi krepostmi in držami je povezana ponižnost: ponižnost – bratstvo – majhnost (I. poglavje, c); ponižnost – ubožstvo (I. poglavje, e); ponižnost – radost (I. poglavje, g); ponižnost – ljubezen (II. poglavje, h); ponižnost – potrpežljivost (čl. 35 § 4); ponižnost – odkritost (čl. 58 § 4) ... Na kratko bi se zaustavil ob zadnjem paru, ki se nahaja na mestu, kjer je govora o samostanskem kapitlju: »Vsi bratje, ki imajo po Konstitucijah 228 § 1

pravico do udeležbe na samostanskem kapitlju, se morajo le-tega udeležiti z živim čutom soodgovornosti in ustvarjalnim duhom. Besede bratov naj poslušajo in sprejemajo z odprtim srcem ter naj **ponižno** in **odkrito** povedo svoje mnenje. S svojimi idejami, sposobnostmi in izkušnjami naj prispevajo k prenovi bratskega in apostolskega življenja, predlagajo rešitve za probleme, ki se pojavijo, ter načrtujejo in uresničujejo skupne pobude« (čl. 58 § 4). Ponižno in odkrito ... K drži odkritosti je udeležence izredne škofovske sinode leta 2014, ko je bilo govora o družini, spodbudil tudi papež Frančišek, ko je uporabil značilno grško besedo »*parresia*«. *Parresia* ne pomeni zgolj svobodno povedati vse, kar imam na jeziku, temveč odkrito povedati predvsem tisto, kar bi lahko služilo skupnemu dobremu. Resnica brez ljubezni ni samo boleča, kot radi pravimo, ampak tudi brezoblična in torej povsem odvečna.

Vrnimo se k našim samostanskim kapitljem. Konstitucije nas vabijo k temu, da svojo ponižnost na njih izrazimo z odkritim posredovanjem svojega mnenja. Cilj odkritega mnenja pa mora biti prenova bratskega in apostolskega življenja. Ponižnost torej vključuje odkritosrčnost in pogum, da v skupnosti podelim svoje poglede, seveda pa je ista ponižnost potrebna tudi pri ostalih bratih, da prisluhnejo mnenju vsakega in ga dobrohotno sprejmejo. Dobrohotno povedati svoje mnenje, četudi gre za težje reči, in dobrohotno sprejeti besede drugega: v tem je prava ponižnost. V tem smislu je ta krepost tesno povezana z resnicoljubnostjo. In ravno ta pomen ponižnosti odkrijemo pri veliki španski mistikinji sv. Tereziji Veliki. Ko so jo vprašali, kaj pomeni ponižnost, je odgovorila: »To pomeni hojo v resnici.«

Spodbujam vsa bratstva, da v tem letu posebno pozornost posvetijo bratskim pogovorom na samostanskih kapitljih. Vsakemu naj bo dano, da se svobodno izrazi, ne da bi ga bilo strah, kakšni bodo odzivi drugih. Rast v ponižnosti naj bo ravno v tem, da ustvarjamo sproščeno ozračje na mesečnih kapitljih, ki bo pripomoglo k resničnim in

nenarejenim podelitvam. Če smo družina, potem nam je dragoceno, da nas drugi obogati in da tudi mi storimo podobno. Sicer pa tudi ob pogovorih z nekaterimi brati prihajam do spoznanja, da vsi hrepenimo po lepih odnosih in osebnih podelitvah, tudi o tistem, kar nam najbolj leži na srcu. Ker pa nas je strah, da bi se »razgalili« pred drugim, se pogosto raje omejimo na »tehnične« dogovore, osebno noto pa rezerviramo za kakšno drugo družbo. Bodo že držale besede ameriškega pisatelja Stephena Kinga, da je najtežje povedati najpomembnejše stvari. Lahko pa tej trditvi dodamo še besedo »doma«.

Dragi bratje! Ob prazniku serafskega očeta vsem želim, da bi v tem letu v naših medsebojnih odnosih posebno vrednost dajali odkritosrčnosti in resnicoljubnosti na naših kapitljih in na ta način prispevali k osebni in skupni rasti v ponižnosti ter s tem vsak dan bolj postajali podobni Božjemu Sinu, ki je vzvišena ponižnost in ponižna vzvišenost.

Mir in vse dobro!

p. Igor Salmič,
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXII. seja provincialnega definitorija

V minoritskem samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani je 22. junija 2020 potekala XXII. seja prov. definitorija.

1. Uvodna molitev

Prov. minister p. Igor je za uvod prebral odlo-mek iz 15. poglavja Janezovega evangelija, nato pa smo zmolili še očenaš in zdravamarijo.

2. Branje zapisnika prejšnje seje

Zapisnik je bil potrjen.

3. Srečanje s skupnostjo samostana sv. Maksimilijana Kolbeja

Gvardijan p. Slavko Stermšek je najprej predstavil samostansko življenje in izpostavil, da se bratje trudijo za duhovno življenje po provincialnem vzgojnem programu. Tudi ostali bratje so podali svoje videnje redovnega življenja ter apostolata. Poudarjena je bila skrb za zakramentalno življenje. Čas koronavirusa jih je nekoliko ustavil pri aktivnostih in so ga na splošno izkoristili za duhovno rast, pa tudi za bližino ljudem preko elektronskih medijev. Po sprostitvi ukrepov so ponovno začeli s pastoralno dejavnostjo po župnijah (obhajila, birme), trenutno pa se ljudje še ne udeležujejo bogoslužja v polnem številu. Tudi v bolnišnicah je spet možen obisk bolnikov, seveda zaenkrat še pod posebnimi pogoji. Prov. minister se je bratom na koncu zahvalil za njihovo pričevanje bratskega življenja ter opravljanje apostolata.

4. P. Janez Ferlež

Generalni minister p. Carlos Trovarelli je p. Janezu Ferležu podelil dovoljenje za eksklavstracijo, in sicer za obdobje do 5. februarja 2022, ko je po načrtu generalne kurije predviden začetek našega rednega provincialnega kapitlja (7. februar 2022).

5. Samostan sv. Vida – prošnja za prodajo parcele

Gvardijan samostana sv. Vida na Vidmu pri Ptujih p. Tarzicij Kolenko je na podlagi soglasja samostanske skupnosti na provincialat poslal

dopis z dne 27. maja 2020, števil. 11/20, v katerem prosi za prodajo parcele 77/1, k. o. Pobrežje, Občini Videm, ki jo bo namenila za gradnjo doma starejših občanov. Samostan bi ob tem znižal kupnino za približno 20.000 evrov, kar bi bil njegov prispevek za dom. Prov. minister s svojim definitorijem na podlagi mnenja komisije za gradnje in varstvo spomenikov z dne 3. junija 2020, števil. 8/20, daje dovoljenje minoritskemu samostanu sv. Vida na Vidmu pri Ptujih za prodajo omenjene parcele Občini Videm.

6. Nur-Sultan (Kazahstan) – pomoč pri gradnji samostana

Minoritski samostan v Nur-Sultanu je skupaj z generalnim ministrom p. Carlosom Trovarelijem in ruskim kustosom poslal celemu redu dopis z dne 1. marca 2020, v katerem prosi za finančno pomoč pri izgradnji novega samostana. Prov. minister s svojim definitorijem je sprejel odločitev, da bo slovenska minoritska provinca finančno pomagala pri omenjenem projektu.

7. Osnutki za duhovne dele samostanskega kapitlja

Komisija za vzgojo se bo kmalu sestala in izdelala smernice za sestavo osnutkov za duhovne dele samostanskih kapiteljev v pastoralnem letu 2020–2021.

8. Razno

P. Placido Cortese: Prov. minister nas je seznanil, da je teološka komisija pri Kongregaciji za zadeve svetnikov podala pozitivno mnenje o življenju in krepostih božjega služabnika p. Placida Corteseja. Za beatifikacijo je potreben še čudež na njegovo priprošnjo.

XXIII. seja prov. definitorija

V minoritskem samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani je 1. septembra 2020 potekala XXIII. seja prov. definitorija.

1. Uvodna molitev

P. Danilo Holc je na začetku akademsko-pasto-

ralnega leta za uvodno molitev izbral molitev k sv. Jožefu Kupertinskemu.

2. Branje zapisnika prejšnje seje
Zapisnik je bil potrjen.

3. Srečanje s skupnostjo samostana sv. Maksimilijana Kolbeja

Glede na to, da je bila tudi prejšnja seja prov. definitorija v Ljubljani, smo pogovor usmerili predvsem v dogajanje v bolniški župniji, kjer sta delo prevzela novoimenovana župnik p. Franc Murko in kaplan p. Vladimir Rufin Predikaka.

4. P. Damjan Tikvič – odpoved gvardijanski službi

P. Damjan Tikvič je na provincialat naslovil prošnjo za razrešitev službe gvardijana. Prov. minister s svojim definitorijem je prošnji o razrešitvi gvardijanske službe ugodil ter določil, da določen čas preživi v samostanu sv. Antona Padovanskega v Turnišču.

5. Imenovanje gvardijana v samostanu Sv. Trojice v Halozah

Na predlog p. Igorja Salmiča je prov. minister s svojim definitorijem za novega gvardijana samostana Sv. Trojice v Halozah imenoval p. Andreja M. Sotlerja.

6. P. Matei Senteş – prošnja za obnovitev začasne afilicije

Potem ko je p. Matei Senteş od romunskega prov. ministra in definitorija dobil dovoljenje za obnovitev začasne štiriletne afilicije (2020–2024) v slovensko minoritsko provinco, je podobno prošnjo naslovil tudi na provincialat slovenske minoritske province. Prov. minister s svojim definitorijem je prošnji ugodil.

7. Koledar dogodkov v provinci 2020–2021

Okvirno smo potrdili koledar dogodkov v provinci za pastoralno leto 2020/21, ki ga bodo bratje prejeli v doglednem času.

8. Romanje v Turčijo

Po pogovoru s p. Martinom Kmetcem bo naša provinca konec aprila 2021 za brate organizirala romanje po Turčiji.

9. Duhovne vaje v letu 2020–2021

Tema duhovnih vaj za brate v naslednjem pastoralnem letu je ponižnost. O natančnejših terminih ter voditelju bodo bratje obveščeni naknadno.

10. Samostan sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani – prošnja za finančno pomoč

Samostan sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani je na provincialat poslal dopis, v katerem prosi za finančno pomoč pri opremi čajne kuhinje v študentskem delu samostana. Prov. minister s svojim definitorijem je odobril omenjeno finančno pomoč samostanu v Ljubljani.

11. Nadžupnija sv. Jurija na Ptuj – prošnja za prodajo kleti

Nadžupnik p. Andrej Feguš je na provincialat poslal dopis, v katerem prosi za dovoljenje za prodajo kleti na Mestnem Vrhu 22. Po pridobljenem soglasju samostanskega kapitlja ter dovoljenju nadškofije Maribor prov. minister s svojim definitorijem daje dovoljenje za omenjeno prodajo.

12. Obnova prezbiterja na Selah

P. Jože Petek je na provincialat poslal dopis z dne 15. julija 2020, v katerem nas je obvestil o poteku obnovitvenih del v prezbiteriju podružnične cerkve Sv. družine na Selah pod vodstvom g. Viktorja Gojkoviča. V cerkvi bodo znižali prezbiterij na prvotno raven, dodali nov oltar, ambon in sedeže ter namestili nov relief sv. Cirila in Metoda, delo kiparke ge. Irene Čuk.

p. Danilo Holc,
prov. tajnik

IZ NAŠEGA REDA

SREČANJE GENERALNEGA DEFINITORIJ
RIJA S PREDSEDNIKI FEDERACIJ,
20.–24. julij 2020

Dragi bratje,
od 20. do 24. julija 2020 je potekalo letno srečanje generalnega definatorija s predsedniki federacij. Običajno ta srečanja potekajo v Assisiju, letos pa je zaradi pandemije koronavirusne bolezni srečanje potekalo preko videokonference.

V prvi vrsti je generalni definatorij poročal o svojem delu, predvsem o izpolnjevanju sklepov zadnjega rednega generalnega kapitlja iz leta 2019. Ti sklepi so bili prevedeni tudi v slovenščino in se nahajajo v Sporočilih 3/2019. Navajam nekaj pomembnih poučkov srečanja.

Ponedeljek, 20. julij 2020

Prvi dan so predsedniki federacij predstavili življenje in novosti v posameznih jurisdikcijah.

V **AFCOF (Afrika: Burkina Faso, Gana, Kenija, Malavi, Tanzanija, Uganda, Zambija)** imajo veliko poklicev, vzgojo izvajajo v nekaterih središčih: v Lusaki, Nairobiju ... Že prejšnji generalni minister p. Marco Tascia je izrazil željo, da bi se v Afriki odpirale nove postojanke. Zadnje čase se veliko govori o Nigeriji, kjer že imamo prve poklice. V teku so dogovori o tem, kdo bi prevzel ta misijon. Na severu države je večina muslimanska, na jugu pa krščanska.

CEF (Srednja Evropa: Avstrija, Danska, Hrvaška, Nemčija, Nizozemska, Slovenija, Švedska, Švica): Na zadnjem srečanju decembra 2019 na Nizozemskem je bilo izbrano novo vodstvo. Oktobra lani je bil izvoljen nov nemški provincialni minister, januarja letos pa še novi kustos Avstrije - Švice. Letos aprila je odpadlo tradicionalno srečanje bogoslovcev po veliki noči (Juniorentreffen), ki bi moralo biti v Sloveniji. Izziv federacije so poklici in jezikovne ter kulturne razlike.

CFF (ZDA, Kanada, Avstralija, Velika Britanija - Irski, Škotska): Trenutno imajo 6 novincev v skupnem noviciatu. Velika težava so medsebojne razdalje, predvsem med provinco sv. Bonaventura (Chicago) in njeno delegaturo Avstralijo, saj je med njima 16 ur časovne razlike. Avstralci trenutno niti ne morejo zapustiti države, zato se ne morejo udeležiti izrednega kapitlja province.

FALC (Srednja in Južna Amerika: Argentina, Bolivija, Brazilija, Čile, Ekvador, El Salvador, Gvatemala,

Honduras, Kolumbija, Kostarika, Kuba, Mehika, Nikaragva, Paragvaj, Perù, Urugvaj, Venezuela): V tem trenutku je pandemija covid-19 v najmočnejši fazi, gospodarstvo je utrpelo težke izgube. V Mehiki so bili vsi bogoslovci okuženi z virusom, v Boliviji pa je en brat (Orlando Palma) zaradi virusa tudi umrl. V Srednji Ameriki je v zadnjem času veliko kandidatov, ki trkajo na vrata (okrog 30).

FAMC (Azija: Filipini, Indija, Indonezija, Japonska, Južna Koreja, Šri Lanka, Vietnam): Tudi tukaj so razdalje ogromne, prisotne so zelo različne kulture in jeziki. Skupni noviciat je na Filipinih, a letos vsi niso mogli priti tja, zato so imeli v Vietnamu dovoljenje za lasten noviciat. V Indiji je trenutno zelo težka situacija zaradi novega koronavirusa, vsak dan imajo od 40.000 do 50.000 okuženih.

FEMO (Vzhodna Evropa: Belorusija, Bolgaria, Češka, Kazahstan, Litva, Madžarska, Poljska, Rusija, Slovaška, Ukrajina, Uzbekistan): Trenutno je v federaciji 11 postulantov, 15 novincev in 61 ponovincev. Število počasi upada. Letos so imeli provincialne kapitlje na Poljskem, izvoljena sta bila dva nova provinciala: v varšavski in gdanski provinci.

Pred kratkim je bila ustanovljena nova prov. kustodija, in sicer Ukrajina, ki spada pod krakovsko provinco. Bratje tam delujejo že 30 let, trenutno ima kustodija 5 samostanov in 18 bratov s slovesnimi zaobljubami. Nekateri bratje že prihajajo iz Ukrajine. Vsako leto imajo nekaj novih kandidatov. Krakovska provinca ima tako tri kustodije (Bolivijo, Slovaško, Ukrajino) in pet delegatur, med njimi tudi Uzbekistan. V tej muslimanski državi imajo minoriti misijon *sui iuris*, torej so v celoti odgovorni za delovanje Cerkve v tej deželi. Tudi škof prihaja iz vrst minoritov. Tam so trije samostani in ena filialna hiša, 7 bratov, 2 novincev. Krakovska provinca ima težave pri zagotavljanju oseb za Uzbekistan, pa tudi kultura je precej drugačna (muslimanska država), zato razmišljajo, da bi za prevzem tega misijona zaprosili kakšno drugo jurisdikcijo.

FIMP (Južna/mediteranska Evropa: Belgija, Francija, Italija, Libanon, Malta, Portugalska, Romunija, Španija, Turčija): Nova sta provinciala v provinci Abruzzo in Romunija, naslednje leto bo potekalo veliko kapitljev. Redno srečanje federacije bo konec avgusta, poleg provincialov in kustosov se bodo srečanja udeležili tudi vzgojitelji, saj bodo obravnavali temo o vzgoji kandidatov. Skupni noviciat je v As-

sisiju, kamor vsako leto pride pribl. 12 novincev.

Zbirale so se prve ideje glede kraja naslednjega rednega generalnega kapitlja, ki bo potekal leta 2025. Vsi so se strinjali, da je treba predvsem v tem času krize vlagati v naše strukture. Kot možnost se omenjata Assisi in Rim (Seraphicum). Slednji ima prednost zaradi lažje logistike.

Torek, 21. julij 2020

Na dnevnem redu je bil 16. sklep (*mozione*) zadnjega generalnega kapitlja, ki govori o upravljanju ekonomskih zadev. Generalni eksaktor fr. Leszek Łuckanin je predstavil nov način delovanja bratske solidarnosti, in sicer preko novega fonda bratske solidarnosti, ki nadomešča prejšnja fonda za štipendije in za potrebe reda. Ostaja še fond depozit za vzgojo (za revnejše države), ki se bo še naprej polnil s presežki upravljanja fonda bratske solidarnosti in z 10 % vsote od prodaje nepremičnin in visokih donacij.

Do sedaj so posamezne jurisdikcije same določile prispevek za fond za vzgojo, od sedaj naprej pa bo za novi fond bratske solidarnosti to določil generalni minister s svojim definatorijem, potem ko se bo posvetoval s predsedniki federacij. V ta namen so iz generalne kurije vse jurisdikcije zaprosili, da pošljejo svoje letno poročilo o ekonomskem poslovanju, za pomoč pa so poslali vnaprej pripravljene formularje. Poleg omenjenih dajatev pa seveda ostaja še *taxatio ordinis* (za Slovenijo 30 evrov za vsakega na mesec), ki pokrije stroške delovanja generalne kurije.

Eksaktor je pojasnil tudi težave pri zbiranju sredstev, saj nekatere jurisdikcije (ni jih malo) še niso poslale dajatev za *taxatio* in ostale fonde. Letošnja finančna kriza bo zelo zaznamovala tudi dajatve provinc. Nekatere so namreč povsem odvisne od šol, ki jih imajo, a so bile zadnje tri mesece povsem zaprte.

Sreda, 22. julij 2020

Na dnevnem redu je bil 2. sklep generalnega kapitlja 2019, ki govori o misijonskih načrtih. P. Valerio Folli, član prenovljenega tajništva za misijonsko animacijo, je predstavil reorganizacijo tajništva, v katerem se nahaja tudi urad misijonskih načrtov, ki ima nalogo pomagati bratom pri načrtovanju dejavnosti (na socialnem, vzgojnem, duhovnem področju) in zagotavljanju finančnih sredstev. Ta urad je povezan z že obstoječo organizacijo *Bynode*, ustanovljeno leta 2017, ki jo je s podobnim namenom ustanovil prejšnji generalni definatorij. Generalni urad misijon-

skih načrtov ne nadomešča provinc pri misijonskih načrtih, ampak le pomaga pri koordinaciji. Urad je izdal tudi formularje, ki jih izpolnijo jurisdikcije, ki imajo kakšen misijonski načrt. Na ta način bo tudi uprava reda dobro obveščena o novih misijonskih iniciativah in bo lahko svetovala po svojih najboljših močeh. Urad pomaga tudi provincam, ki nimajo misijonskih načrtov, in jim svetuje, na kakšen način pospeševati solidarnost med provincami.

Četrtek, 23. julij 2020

Govorili smo o 3. sklepu zadnjega generalnega kapitlja, ki govori o izobraževanju profesorjev, vzgojiteljev in poznavalcev frančiškovstva in »Projekta sv. Bonaventura«. Temo je predstavil generalni vikar p. Jan Macieowski. O tem je bilo govora že na generalnem kapitulju leta 2013, šlo pa je za usposabljanje nekaterih bratov, ki bi z novo metodo (skupna vizija teologije in karizme) postali del akademskega zbora na fakulteti sv. Bonaventura v Rimu (Seraphicum) in bili hkrati tudi vzgojitelji. Ta načrt se je kasneje razširil še na druge študente v Rimu. Nekaj bratov v tem projektu je imelo enoletno izkušnjo v teološkem ateljeju p. Marka Rupnika *Centro Aletti*.

Novi generalni definatorij predlaga nov način delovanja tega projekta, in sicer na dveh ravneh:

1) Profesorji/strokovnjaki s področja frančiškovstva naj bi pripravili delavnice o frančiškovskih tematikah za vse študente doktorante v rimskih skupnostih. Delavnice naj bi trajale dva tedna na leto, in sicer v dveh oz. treh letih. Mišljeno je tudi sodelovanje z drugimi jurisdikcijami reda.

2) Trajna vzgoja v redu: Možnost poglobljanja v frančiškovsko karizmo za vse brate v redu, predvsem tam, kjer naša karizma ni tako močna. Na ta način se daje bratom možnost, da poglobijo lastno karizmo. Tu gre za vzgojo celotnega reda. Konkreten predlog: študij in življenje v enomesečnem programu. Gre za tečaj s skupnim in osebnim študijem pod vodstvom strokovnjaka.

Po tej predstavitvi smo predsedniki federacij podelili izkušnje in težave, ki se pojavljajo v naši vzgoji in prenašanju karizme, ter podali mnenje o predstavljenem projektu. Vsi smo se strinjali, da je poznavanje frančiškovske karizme pomanjkljivo in da so te teme premalo vključene v vzgojni proces. Primanjkuje tudi naših strokovnjakov s tega področja. V federaciji CFF imajo npr. vsaki dve leti enotedenski tečaj o frančiškovskih temah, v ponoviciatu pa imajo en-

krat na teden debato o tem. Vsekakor je pomembno, da ti projekti niso samo intelektualne narave, ampak da se v ta proces vključi tudi duhovni in izkustveni vidiki. Pri tem lahko po besedah predsednika FIMP p. Maura Gambettija veliko ponudi ravno bivanje v Assisiju. V Assisiju so izdali kar nekaj priročnih publikacij o frančiškovskih temah. Veliko intelektualno-duhovne ponudbe je tudi v Padovi.

Na kratko smo bili obveščeni tudi o 4. sklepu generalnega kapitlja, ki govori o vzgojnem in študijskem načrtu reda (V Frančiškovi šoli, Ratio studiorum). Komisija že dela na obeh dokumentih in v kratkem bomo obveščeni o poteku dela.

Petek, 24. julij 2020

Zadnji dan smo spregovorili še o nekaterih preostalih temah.

Provincialni in kustodialni statuti: Treba jih bo prenoviti. Tu ne gre samo za revizijo števil (pri citiranju Konstitucij ...), ampak tudi za nekatere nove teme, ki jih moramo dodati. Pred časom je izvršni odbor za prenovo Konstitucij (CERC) poslal seznam tem, ki jih bo treba uvrstiti v nove statute.

Generalov dekret o sobotnem letu: Pred kratkim (14. julija 2020) je generalni minister p. Carlos Trovarelli izdal dekret o sobotnem letu. Potreba po njem se je pojavila, ker novi dokument *V Frančiškovi šoli* še ni potrjen. Tisti, ki je še v veljavi (iz leta 2013), je v nekaterih točkah v nasprotju z novo zakonodajo reda (Konstitucije, Generalni statuti). Da bi zapolnili to pravno vrzel, je torej generalni minister izdal dekret o sobotnem letu, v katerem so podane konkretne smernice in navodila o tem. Za provincialne/kustodialne statute bomo morali poleg Konstitucij in Generalnih statutih imeti pred očmi tudi ta dekret, ko bo treba vanje uvrstiti temo sobotnega leta.

7. sklep generalnega kapitlja (Uporaba novih množičnih občil): Komisija, ki jo je imenoval generalni definatorij, je že pripravila smernice za odgovorno uporabo sredstev družbenega obveščanja. Generalni definatorij je potrdil besedilo, nekaj časa bo potrebna za prevode v uradne jezike; konec avgusta naj bi bilo besedilo objavljeno. Nekatere province te smernice že imajo, druge še ne. To je vsekakor tema, ki jo bo treba uvrstiti v nove statute.

Šestletni načrt reda: Izšel je med koronavirusno krizo. Gre za orodje, ki bi pomagalo pri načrtovanju v provincah in skupnostih. Glavna tema šestletja je

zaznamovana v naslovu: »*Oblikovati se po evangeliju, da bi postali misijonsko bratstvo*«. V teh besedah so povzete prioritete prejšnjih dveh generalnih kapitljev (vzgoja in misijon). Pri šestletnem načrtu tokrat ne gre za klasično besedilo, temveč za nekatere prioritete, procese, ključne in povezovalne besede, ikone, in to po posamičnih letih ... Veliko je sklicev na Božjo besedo, Frančiškove spise, Vodilo, Konstitucije, kapitularne sklepe.

Šestletni načrt naj bi upoštevali pri sestavljanju provincialnih načrtov. Nekateri so se odločili, da bodo šestletni načrt uporabili tudi v vzgoji (ZDA).

9. sklep generalnega kapitlja (Novi mehovi za novo vino): Generalni minister je na temo pobude za bolj dosledno življenje naše karizme napisal pismo, v katerem je navedel nekaj smernic pri ustanavljanju novih skupnosti (2. februar 2020). Ob tem smo podelili svoja mnenja in upanje za ustanavljanje novih ali preoblikovanje sedanjih skupnosti v evangeljskem duhu.

11. sklep generalnega kapitlja (Preučevanje možne preureditve federacij reda): Povabljeni smo bili k razmisleku o morebitnih preureditvah obstoječih federacij. Pri nekaterih federacijah je razlog trenutne ureditve bolj jasen (enoten teritorij, jezik, kultura), pri drugih manj. Pri CFF kot težavo vidijo Avstralijo, ki je kljub istemu jeziku zelo oddaljena od ZDA. V CEF je prisotnih mnogo jezikov in kultur, od skandinavske, germanske do slovanske. Nekatere kustodije/delegature imajo svoje province v drugih federacijah (Burkina Faso spada pod varšavsko provinco, podobno Tanzanija, Uganda pod krakovsko, Gana pod italijansko provinco sv. Antona ...). Katere odločitve so bolj merodajne za našete delegature in kustodije? Tiste, ki jih določi provinca ali federacija, v kateri se nahajajo? Pri nadaljnjem razmisleku o preureditvi federacij bo treba upoštevati več kriterijev: število, jezik, razdaljo ... Na koncu so nas spomnili, da se morajo v vsakem primeru spremeniti tudi statuti federacij, in sicer na podlagi novih Konstitucij in Generalnih statutih. S tem se je srečanje tudi končalo.

V prihodnosti se bo generalni definatorij srečeval s predsedniki federacij enkrat na mesec preko videokonference. Naslednjič bo to 11. septembra 2020.

Mir in dobro!

p. Igor Salmič,
prov. minister

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Preteklo pastoralno leto se je tokrat nekoliko podaljšalo v mesec julij. Naj omenim, da v nedeljo po zapovedanem slovesnem prazniku Svetega rešnjega telesa in krvi nismo imeli tradicionalne skupne telovske procesije ptujskih župnij po Ptuju. V vseh treh ptujskih župnijah je bila procesija s Svetim rešnjim telesom na sam praznik po večerni maši.

Na praznik sv. Antona Padovanskega smo v kloštru pri večerni maši blagoslovili lilije in ostalo cvetje. Sv. mašo je ob somaševanju patrov iz samostana daroval p. Milan Kos.

Čeprav klasičnega verouka ni bilo že od marca in smo veroučne ure nadomestili z različnimi dejavnostmi in spodbudami preko drugih komunikacijskih kanalov, smo pripravili sklep veroučnega leta in podelitev spričeval. V kloštru smo imeli mašo na samostanskem dvorišču. Udeležba veroučencev in staršev je bila zelo dobra.

Ob državnem prazniku, 25. junija, smo imeli mašo za domovino. Somaševanje je vodil provincial p. Igor Salmič. V nagovoru nas je vzpodbudil, da smo mi tisti, ki moramo naši domovini dati dušo. Lep primer je Španija v času velikih mož in žena: sv. Janeza od Križa, sv. Terezije ... Po sveti maši je na dvorišču minoritskega samostana prisotne nagovoril g. Lojze Peterle, predsednik osamosvojitvene vlade Republike Slovenije.

Slovesni praznik apostolov Petra in Pavla – žegnanje – smo obhajali 29. junija. Slovesna maša je bila ob 19. uri. Somaševanje je vodil p. Milan Kos ob 30-letnici duhovniškega posvečenja. Po maši je bila na samostanskem dvorišču pogostitev za vse. V začetku avgusta smo s slovesno mašo, ki jo je pred cerkvijo daroval prov. minister p. Igor Salmič, počastili sv. Ožbalta.

V začetku julija smo v vseh treh ptujskih župnijah imeli prvo obhajilo in tako omogočili otrokom prejem zakramenta svete evharistije.

Letošnje leto je zaznamovano z epidemijo koronavirusa. Zaradi tega smo se odločili, da bomo rokovo, 16. avgust, ko je njegov godovni dan, še posebej obeležili s praznovanjem – v zahvalo, da je bilo naše mesto v glavnem obvarovano korone, ki razsaja, in kot prošnjo, da bi tako ostalo še naprej. Sveti Rok je bil v zgodovini eden od priprošnjikov v stiski, v času kužnih bolezni in različnih epidemij. Kloštrska župnija ima podružnično cerkev sv. Roka. Praznik sv. Roka smo obhajali s sveto mašo, ki je bila pred cerkvijo sv. Roka, in s procesijo. Nekaj vernikov vseh treh ptujskih župnij se je zbralo v cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuju; v slovesni procesiji smo peljali obnovljeni kip sv. Roka do podružnične cerkve, kjer je čakala večina vernikov (okrog 250). Obhajali smo zahvalno in prošnjo mašo, ki je bila povezana s srebrno mašo, 25. obletnico mašništva p. Branka Cestnika, klaretinca, domačina iz župnije sv. Petra in Pavla, iz naselja pri sv. Roku. P. Branko se je z veseljem odzval na naše povabilo. To je bila njegova prva srebrna maša v letošnjem letu, četudi je imel prej načrtovane še nekatere druge, ki pa zaradi epidemije koronavirusa niso bile opravljene. Somaševali smo: provincial p. dr. Igor Salmič, gvardijan in župnik sodelavec p. Milan Kos, p. Jože Osvald, p. Janez Žurman in p. Janko Gašparič. Pri maši so prepevali člani župnijskega zbora. Po sveti maši so praznične trenutke s pesmijo obogatili ljudski

pevci s Hajdine, ki so zapeli tudi pesem v čast sv. Roku kot priprošnjiku. Praznovanje smo nadaljevali s pogostitvijo vseh navzočih.

Na nedeljo po mali maši smo uresničili vsakoletno zaobljubljeno romanje ptujskih župnij in Dornave na Ptujsko Goro. Romanje (verniki so romali peš in z različnimi prevoznimi sredstvi) je bilo po pripovedovanju patrov na Ptujski Gori najbolj množično od vseh, ki so bila letos v tem romarskem svetišču. Goreče smo molili in prosili za vse naše potrebe pri Gorski Mariji. Somaševanje je vodil p. Matei Senteš.

Počitniški dnevi so nam ponudili tudi priložnost za počitek in utrjevanje bratstva. Nekateri bratje smo se podali v počitniške kraje na morje in v planine. Obisk domačih v Romuniji je p. Mateiu prinesel 14-dnevno karanteno, ki je tako aktualna v sedanjih časih. Bratstvo smo utrjevali tudi na dveh samostanskih izletih. Prvič smo se podali v Prlekijo do Ljutomera ter Razkrižja in sklenili dan v Jeruzalemu. Drugič smo si ogledali domače kraje br. Franca Svetličiča. Idrija in okolica sta potrdili, kako lepa je naša domovina Slovenija.

Na samostanskem dvorišču smo gostili nekaj prireditev, ki so potekale v manjšem obsegu kakor prejšnja leta. Izstopala sta glasbeni festival Arsana in prireditev Dobrote slovenskih kmetij. Izmed gostov v samostanu je prav, da omenim apostolskega nuncija v Romuniji msgr. Miguela Mauryja Buendía in ministrico za kmetijstvo in

prehrano RS dr. Aleksandro Pivec.

V teh dneh se glede na povečano razsajanje virusa previdno pripravljamo na začetek verouka in novo pastoralno leto. Upamo, da nas epidemija ne bo preveč ovirala.

Radi se priporočajte sv. Roku!

p. Milan Kos

Minoritski samostan sv. Frančiška

Dragi bratje in prijatelji! Ne morem mimo besede covid-19. Pa vendar ima ta beseda v našem samostanu poseben poudarek. Mi vam lahko celo postrežemo s »koronavirusom covid-19«. Nekateri so ga preizkusili in so ugotovili, da je to »ta pravi«, tako pravi, da ubija celo viruse. Naslednje, s čimer se borimo proti temu nadležnežu, pa je lük, ki ni le hud, ampak tudi dober. Tega dobrega smo si eni kar po istrsko oplemenitili. Kako se to dela, vam ne bom izdal. Če boste slučajno zašli na Piranski polotok, boste to lahko okusili.

Ko smo odprli našo cerkev (takrat kot vsi po Sloveniji), smo seveda naše svetišče prilagodili po navodilih. Lahko rečem, da zaradi turistov, ki so prišli v Piran, nismo opazili nekega upada vernikov pri mašah. To bo opazno, ko se bo končala sezona ali pa bodo nastopili novi ukrepi.

Poletje smo začeli mirno. Mislili smo, da bomo imeli večji upad skupin in »duhovnih« počitnikarjev. (Res so duhovni, ker je večina njih vsako

jutro pobožno pri sveti maši.) Nekaj mladinskih in ministrantskih skupin se je ustrašilo in so odpovedale prihod. A se je našel kdo drug, ki je zapolnil vrzel. Zvesti sta ostali dve standardni skupini, in sicer župnija Izlake in župnija Prihova. Pri slednji so veljala posebna pravila. Razkuževanje, kot je treba, in dvakrat na dan merjenje temperature. To delo je župnik Slavko zaupal svakinji, ki je medicinska sestra. Tako je bilo vse narejeno strokovno. Pri nas je bil na intenzivnih vajah tudi »Vokalni ansambel Musica«. Imeli so koncert v portoroški cerkvi, na našem križnem hodniku, prepevali pri nedeljski maši pri nas in v stolnici.

Kljub koroni so se, seveda pod strožjimi pogoji, odvijali običajni koncerti. Avditorij Portorož je imel, kot ponavadi, štiri koncerte. Festival Tartini je bil letos bogatejši, in sicer zaradi 250-letnice glasbenikove smrti. Prihajali so mojstri iz Nemčije, Avstrije, največ pa iz Italije. Žal je zadnji koncert odpadel, ker glasbenik z Madžarske ni mogel prestopiti meje, ki so jo Madžari zaprli. Da ne bi delali gneče na križnem hodniku, v katerega je smelo stopiti samo določeno število poslušalcev, smo domači spremljali koncerte kar iz svoje lože. Organizatorji, ki smo jim dali tudi možnost prenočitve, so bili ponosni, da smo spremljali koncerte. V času tega festivala smo imeli tudi dve predstavi za otroke. Da ju ne bom narobe poimenoval, ju bom opisal. To je japonski način pripovedovanja pravljic z risbami. Bilo je poučno za otroke in zanimivo pogledati tudi nam, nekoliko starejšim.

Smo globoko v mesecu septembru, pa imamo še vedno nekaj počitnikarjev. Tradicionalno so bili na začetku meseca pri nas jezuiti iz Ljubljane. Lepo jih je bilo gostiti. Tudi kakšna črna ovčica iz minoritskega »ovčjaka« je bila med nami. Veseli smo bili, da je v Piranu lovil sonce in se namakal v Adrijanskem morju naš provincial, ki je s seboj pripeljal p. Janeza Žurmana.

Tako kot pri vas se je tudi na Obali začelo pastoralno leto. Na začetku meseca je bil sestanek istrskega pastoralnega območja, ko je bil predstavljen koledar za celo leto s številnimi negotovostmi. Spet zaradi korone. Br. Robi in p. Roman sta začela svoje katehetsko poslanstvo, prvi v Piranu, drugi pa v Strunjanu. Gospod Bojan (Bojči) so kar resni, kar zadeva katehezo.

»Ste kaj zidali?« boste vprašali. Pa smo. Nekaj je omenil že prejšnji poročevalec. To delo smo

dokončali in sobo opremili z dvema novima pogradoma, ki sta bila izdelana v Lormanju. Vhod s križnega hodnika v nekdanjo samostansko obednico smo opremili z novimi vrati, ki jih je prav tako naredil lormanjski Rajšp.

Na koncu vas lepo pozdravljam in sporočam, da je morje še zelo toplo. Se boste prišli še malo namočiti ... Mir in dobro!

br. Janez Pyranensis

Minoritski samostan sv. Vida

Za nami so počitnice, ki smo jih »uresničili« vsak na svoj način. P. Jože je nekaj dni preživel v planinah, tudi p. Anton je bil 14 dni v Italiji. Sam pa sem en teden preživel na Puntis v Piranu. Imel sem srečo z vremenom.

Naši in Božji načrti

Kaj vse smo načrtovali v tem letu! Mimo so šli lepi župnijski dogodki. Najbolj nas je prizadelo sode-

lovanje župnijskega občestva nedeljnikov. Število nedeljnikov se je skoraj prepolovilo. Ko to pišem, hkrati poslušam kardinala Saraha, odgovornega za liturgijo, ki močno poudarja sodelovanje občestva pri maši in pravi, da nikakor ni dovolj spremljati mašo le sam zase, maša je občestveno dogajanje. Človek človeka drugače čuti, če je z njim v živem stiku ali pa če je z njim v kontaktu preko medijev. Pravi, da bo največja naloga Cerkve po koronavirusu vernike zopet pridobiti k skupnemu obhajanju sv. maše. Družine bodo imele odločilno vlogo pri posredovanju vere, tako kot je bilo nekoč.

Pri otrocih je zaslediti največji problem pri uvažanju v občestvo Cerkve, zato bo prioriteta staršev in katehetov, kako otrokom zopet približati sveto mašo. Če otroci izkustveno ne doživijo vere, je vse samo zrak. Radi govorimo o družinskih mašah kot rešitvi občestvenega čuta. Sprašujem tiste, ki so proti sodelovanju pri maši ...

V znamenju križev

Začelo se je v Leskovcu, kjer so postavili lep križ. Na binkoštni dan je p. Tarzicij blagoslovil obnovljeno kapelo na Dravinjskem Vrhju. Zgodba o tej obnovi je zanimiva. Enega od občinskih svetnikov, pa tudi mene, je zelo motila že skoraj porušena Pernatova kapela. Pridobil je lastništvo z zamenjavo parcele, ki je sedaj občinska, pridobil soglasje Občine Videm in delo se je začelo ter na binkošti končalo z blagoslovom.

Drugi primer je križ na Dravinjskem Vrhju, ob cesti proti Leskovcu. Lani julija ga je podrla nevihta in lastnik zemljišča ga ni več želel imeti na svoji parceli. Polomljeni Jezus je šel po celi vasi, če bi ga kje sprejeli. Vaščani so že-

leli imeti križ, ni pa bilo človeka, ki bi ga sprejel. Pa se je župnija odločila, da ponudi Križanemu prebivališče na župnijski zemlji ob cerkvi pri Janžu. Na Janževo nedeljo ga je blagoslovil dekan Ciril Čuš.

Sela

Slišali smo, da se pripravlja obnova prezbitarija. Odstranili so lesene stopnice. Tako so zopet odkrili že obstoječ kamnit tlak. Oltarne mize jim ni uspelo končati. Naddekan Marijan Fesel je na Anino nedeljo blagoslovil na pročelju cerkve relief sv. bratov Cirila in Metoda, novi ambon in sedeže.

Vremenski sodni dan na Vidmu

Bila je Avguštinova nedelja, 30. avgust. Pravijo, da je bilo pri Avguštinu lepo, kljub koroni. Lepa pridobitev pri cerkvi sv. Magdalene in Avguština je elektrifikacija obeh cerkva in nov asfalt na klancu pred cerkvijo. V poznih popoldanskih urah pa se je začel sodni dan. Na samostanskem dvorišču je podrlo največjo smreko, ostalim potrgalo vrhove. Tako smo morali podreti vse smreke. Seveda smo se spomnili p. Danijela Tomšiča, ki je park zasadil.

Nov začetek pastoralnega leta

Od letos velja, da je verouk na Selah od 1. do 5. razreda, vsi ostali se bodo s svojim razredom priključili videmski skupini. Zaradi koronavirusa moramo skupine deliti, zato bo dvakrat več verouka. Prvo obhajilo smo imeli v nedeljo, 13. septembra. Vsi so bili zadovoljni. Starši in otroci so odlično sodelovali, le starše je korona odvadila od zakramenta spovedi.

Vsi načrti, ki smo jih naredili, so seveda v Božjih rokah, ker ne vemo, kako se bo obnašal koronavirus. Kje so zdaj tisti, ki stalno ponavljajo »bodi pozitiven«? Najbrž jih ne bi z veseljem sprejeli.

Pozdravljajo vas Videmčani.

p. Tarzicij

Minoritski samostan Svete Trojice

Dragi bratje, prejšnje oglašanje z naših haloških bregov sem končal s pisanjem o sprehodih z BCS-ko, vožnjah traktorja z mulčerjem po terasah in kondicijskih treningih s kolesom do ptujskega Turnišča in nazaj, te dni pa poteka kolesarska dirka v živo prek zaslonov. No, v naši hiši spremljamo dogajanje preko radia in zvečer pogledamo dnevni izplen naših kolesarjev na »netu«.

Vmes, med enim in drugim kolesarjenjem, pa se je zgodilo še marsikaj. Pred praznikom apostolskih prvakov je p. Andrej obhajal slovesno tridnevnicu v Radovljici. V petek »aklimatizacijo« na gorenjski zrak (ko prideš iz Haloze, kjer je 0,5 v zraku, je treba predihati pljuča in prezračiti kri). V soboto je vršil službo »poročitelja«, prvega svata in 0,0 šoferja na poroki svojega brata. Bilo je lepo, slovesno, predvsem pa pravočasno – ujeli smo časovni žep med enim in drugimi koronaukrepki. V nedeljo je prisostvoval slovesnosti na Petrovo nedeljo v rojstni župniji Radovljica, v ponedeljek, na praznik prvakov apostolov, pa ujel novomašni blagoslov novomašnikov ljubljanske nadškofije. Nato pa se je, okrepljen z tuzemskimi in božjimi darovi, vrnil v Haloze. Od tam je nato že 1. julija ponovno usmeril svoje poti na Gorenjsko in z ministranti poromal na Brezje, v Prešernovo in Vovkovo Vrbo, na Blejski otok in v Radovljico, kjer jim je pokazal kraj začetka svoje ministrantske »kariere«. Romanje se je, kot veli protokol, zaključilo pri Mc Donald'su.

Na šentvorščo smo Trojičani poromali na Ptujsko Goro, kjer nas je letos nagovoril videmski župnik in gvardijan p. Tarzicij. P. Andrej se je na Goro podal s kolesom. S kolesom gor, s kolesom dol, brez bonifikacijskih točk na vrhu. Ampak cilj je bil osvojen, maša, sladoled in domov.

V juliju so nato sledili poletni tabori s ptujskimi skavti: teden v okolici Maribora in teden pod šotori ob Dravinji v Doleni, na robu naše fare. P. Benjamin in p. Damjan sta ta čas doma skrbela za dušni blagor zaupanega nam farnega občestva.

Po koncu Andrejeve poti se je na turnejo po svetu najprej podal p. Damjan, nato pa je na rokovo po jutranji sveti maši štafeto prevzel p. Benjamin in se podal na letno desetdnevno romanje k Olimski Materi Božji. P. Damjan je pri pozni maši v Žetalah vodil slovesnost jarmeške nedelje, ko Trojičani romamo v Žetale. Tiste dni si je namreč p. Andrej zaradi samoosamitve doma meril temperaturo in se izogibal ljudi. Dneve si je med drugim zapolnil s sprehodi z BCS-ko po našem gruntu. Možakar z NIJZ je namreč dovolil, da se poleg hiše lahko zadržuje na lastnem dvorišču. Izkazalo se je, da je zdrav. Haloški zrak in telesna aktivnost sta res najboljše zdravilo.

Začetek septembra je prinesel nov veter v našo skupnost in tako smo se na angelsko nedeljo poslovili od p. Damjana, ki je bil poslan v novo skupnost, novim izzivom naproti.

September prinaša novo veroučno, pastoralno in šolsko leto, nove izzive in načrte ... Vse to smo na praznik vtisnjenja ran našemu Očetu Frančišku, ko v naši fari obhajamo praznik celodnevnega češčenja, položili pred Gospoda s prošnjo: »Naj Gospod, čigar ime nosita fara in samostan, bdi nad nami in na nas izliva obilje blagoslova. Amen.«

Dragi bratje in ostali bralci, v imenu naše skupnosti voščim vse dobro ob Očetovem godu. Hodimo tudi mi tako po poti za njim, da bo naše življenje povšeči Gospodu in da bomo nekega dne vredni pridružiti se »Očetu Frančišku in ostalim svetim bratom našega reda v slavi« v nebesih. Amen.

p. Andrej M. Sotler

Minoritski samostan Matere Božje

Utrip samostanskega življenja na božjepotnem kraju je v letošnjem letu precej drugačen. Ker ni organiziranih skupin (vodstva, multivizije, dodatnih maš ...), je vse bolj umirjeno. Romarji in turisti prihajajo bolj zasebno; opaziti je več poglobljene osebne molitve.

Če sta bila največja praznika šentvoršca in Marijino vnebovzetje številčno okrnjena, pa zato nista bila nič manj slovesna in doživeta. Glavne maše na Marijino vnebovzetje smo obhajali na prostem, kar je svojevrstna izkušnja. Vedno je tako: če se zaprejo vrata, se odpre rešilno okno. Oltarni prostor je bil pred glavnim vhodom v baziliko, nad katerim je v preteklosti kraljevala osrednja figura bazilike, Marija Zavetnica, od leta 1999 pa plitki bronasti relief. Na vigilijo nas je tik pred koncem litanij »odpihnil« močan veter, na praznik pa je bilo vreme idealno. Skoraj proti pričakovanjem pa je bila lepa udeležba na praznik Marijinega rojstva. Telefon bi skoraj pregorel od nenehnih klicev v stilu »kdaj imate na praznik maše«. Ta dan smo z večerno mašo začeli tudi novo veroučno leto. Veroučenci in starši so se lepo odzvali in sodelovali. Sledila sta škofijski molitveni dan za nove duhovne poklice za našo dekanijo Dravsko polje in pa tradicionalno romanje ptujskih župnij in Dornave v nedeljo po mali maši.

Kakor na Goro radi prihajajo romarji, tako tudi z Gore radi poromamo: ob godu Marije Snežne, 5. avgusta, na Svete gore, na nedeljo po prazniku Marijinega vnebovzetja pa v Žetale k Mariji Trošt. Na obeh romanjih je v praksi tudi »pešvarianta«. Na Svete gore, kamor se hodi celo noč, nas ne virus in tudi dež nista ustavila. Osemnajst nog je tolklo 54 km dolgo pot – od Marije do Marije. V ritmu dežja smo molili, tudi zapeli: Vodi, Marija, po pravi nas poti. V duši pa je odmeval Magnifikat – kakor nekdanj v Marijinem srcu na poti v mesto na Judovem. Za vsakim dežjem posije sonce. Romanje v Žetale, na »jarmek«, je bilo prečudovito, kakor »pod svobodnim soncem«.

Ob romarjih in romanjih nismo pozabili na

dopuste. Dva jih imata pod streho, eden pa se obotavlja, čaka. Le kaj? Morda karanteno.

Ne moremo mimo ene obletnice, ne sicer tako velike, a zelo pomembne. Letos namreč mineva deset let od prihoda aktualne gorske kuharice Magde. In zakaj se zdi obletnica tako pomembna, zanimiva? Ob spominjanju prihoda gospe Magde za kuharico smo izvedeli nekatere podrobnosti o njenem prihodu. Prišla je kot gostinka in začetno obdobje je bilo preizkusno, kot je to običajno. Po prvih dneh se je med brati v skupnosti šušljalo: »Ta že ne bo dolgo.« »Ugotovitev« je kaj kmalu zašla tudi med določene farane ... Preizkusna doba se je iztekala, z njo pa iz dneva v dan bolj tudi pomisleki, da ta kuharica ne bo dolgo. Gospa Magda je še naprej kuhala, pekla, prala, »peglala« (tu in tam tudi patre), vse do današnjih dni. Zanimivo, da je kmalu po preizkusni dobi osvojila srca tistih, ki so vanjo najbolj dvomili. Gospe Magdi smo hvaležni za njeno skrb in požrtvovalnost, saj ob družini in bolni hčerki vedno dobro poskrbi za gorske minorite, pa tudi za farane. Njeno dobroto občutite tudi drugi samostani. Le kje jemlje moč? Tudi njen mož Ivo rad pomaga, posebej s svojo strokovnostjo in praktičnostjo.

Dragi bratje, v novem pastoralnem letu vam želimo zdravja in Božjega blagoslova.

Gorski bratje

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Dragi sobratje, lep poznopoletni pozdrav iz samostana v Olimju. Časi so hudi, bi rekel kak pesimist. A kljub temu pogledjmo, kaj smo dobrega ali manj dobrega doživeli v teh zadnjih mesecih. Tudi letos je prišel mesec vrtnic, mesec češenj in prvi mesec počitnic za vse mlade, ki še stopajo po poti učenosti. V naš rajsko lep kraj so prišli tudi prvi romarji in turisti.

Prvi dan junija sta se p. Ernest in p. Jože odpravila v Goriška brda po 100 kg pravih briških češenj, ki jih bomo vložili v kozarce. Na isti dan pa

smo po dobrih dveh mesecih že sprejeli v goste prvo najavljeno skupino turistov in jim razkazali naše znamenitosti, sami pa so si na koncu ogledali še zeliščni vrt. Vhod v vrt je res veličasten, saj ga krasijo rdeče in roza vrtnice, ki oblikujejo pravi slavolok. Tu se radi fotografirajo naši novoporočenci. Žal je koronavirus mnoge pare, ki so bili že prijavljeni za poroko pri nas, odvrnil od poročnega dne. Poroke so predstavili na naslednje leto. Starši, ki imajo novorojence, pa tudi čakajo na krst, da se virus umiri.

Od 14. do 19. junija smo v romarskem domu gostili naše brate, ki so prišli na letne duhovne vaje, ki jih je vodil p. Toni Brinjovc. Tudi iz našega samostana naj bi se pridružila dva brata, vendar se jih br. Jože ni mogel udeleževati zaradi zloma gležnja. Tako je bil na duhovnih vajah le p. Jože Lampret. Bratje so bili z vodenjem duhovnih vaj zelo zadovoljni in so svoje duhovno življenje obogatili z novimi spoznanji o svoji poklicanosti in izvolitvi.

Na praznik sv. Alojzija, zavetnika mladine, smo v župniji obhajali zlati dan naših prvoobhajancev. Šest otrok iz naše župnije je prvič v življenju pristopilo k obhajilu in prejelo Jezusa v svoje srce. Pripravo in sv. mašo je vodil p. Rufin, pri tem sta mu pomagala tudi zakonca Kodrič, biser na kroni pa je bilo čudovito petje našega župnijskega pevskega zbora. Po sv. maši je sledila v romarskem domu še pogostitev s torto za prvoobhajance in njihove družine ter sorodnike. Kljub koronavirusu, ki se še ni polegel, je bilo slavlje prisrčno in zelo lepo.

Letošnji počitniški meseci so bili zagotovo zelo drugačni kot prejšnja leta, saj je virus covid-19 še vedno med nami in se celo vrača. Bogoslužja smo sicer imeli, vendar smo se morali vsi prisotni držati navodil naših škofov, ki jih tudi redno spreminjajo.

Tako je bila letošnja birma v začetku julija v Podčetrtku kar na dvorišču pred cerkvijo sv. Lovrenca. Birmoval je kar dekan g. Jožef Rogač ob somaševanju p. Ernesta. Iz naše župnije so bili pri sv. birmi štirje birmanci.

Junij je bil v Olimju iz dneva v dan bolj poln turistov, ne le iz naše domovine, ampak tudi iz tujine. Le organiziranih skupin z avtobusi ni bilo. Prihajale pa so mlade družine z otroki, tudi mnogi upokoјenci, ki so izkoristili ugodnost, ki jo je za vse v letošnjem letu ustvarila vlada. Vsakemu od nas, odraslim in otrokom ter mladim, je dala brezplačni bon za 200 oziroma 50 evrov, ki ga lahko unovčimo v turističnih krajih za prenočišče z zajtrkom. In ljudje so zelo navdušeni. Kako lepa in domoljubna je bila letos proslava v čast domovini ob prazniku naše državnosti. Upam, da jo je spremljal vsak od nas, ki kaj da na svojo domovino.

Julij je v romarski dom prinesel veliko skupin, ki želijo v duhovni zbranosti in miru preživeti med nami nekaj počitniških dni. Tako je bila z nami s. Štefka, ki ima nek duhovni dar in zna na duhovne vaje v tišini pripeljati veliko mlajših in starejših ter jih tudi dobro vodi na pot duhovnosti. Prišel je tudi jezuitski pater Damjan Ristič z mladimi iz različnih krajev Slovenije. Duhovne vaje so imeli v tišini. V drugi polovici julija pa so bili v romarskem domu na duhovnih vajah v tišini, ki sta jih vodila p. Janez Kurbus in s. Polonca Majcenovič, starejši in mlajši, med njimi tudi p. kapucin Matej Štravs. Ves avgust je bil dom rezerviran za duhovne vaje različnih skupin. Bali pa smo se, da bi se to duhovno bogato delo končalo, saj se vsak dan povečuje število okuženih s koronavirusom. Tudi mesečne sv. maše za družine z majhnimi otroki, ki so bile v cerkvi sv. Andreja nad Olimjem, smo morali zaradi tega virusa odpovedati. A ljudje si vseeno želijo preživeti dopust in užiti počitniške dni na najlepših koncih Slovenije. Zato smo za julijsko številko naše krajevne revije napisali članek o tem, kako naj kristjan dejavno in v duhovno korist preživi dopustniške dni.

Krištofova nedelja (26. julij) nam je prinesla lepo vreme, pa tudi slovo od našega kaplana p. Vladimirja Rufina Predikaka. Po sv. maši je bil blagoslov prevoznih sredstev (od avtomobilov in motorjev), predvsem pa vseh ljudi, ki se vozimo

v/na njih. Blagoslov je bil tako v Olimju kot na Selah. Opravil ga je p. Ernest. Darove, ki smo jih zbrali, vsako leto namenimo za nakup različnih prevoznih sredstev, ki jih za svoje pastoralno delo potrebujejo naši slovenski misijonarji po vsem svetu. Član ŽPS g. Matija je ob koncu maše nagovoril farane in druge obiskovalce naše cerkve, jim razložil pomen tega dejanja, povedal, kako se je začelo in kdo je bil pobudnik akcije, ter ljudi pozval, da se udeležijo blagoslova vozil.

Vendar nismo obhajali le Krištofove nedelje, še bolj slovesno je bilo zaradi slovesa našega kaplana p. Rufina, ki se je odpravil na novo službeno mesto po dekretu, ki ga je dobil od p. provinciala. Odšel je za bolniškega duhovnika v Ljubljano k Sv. Petru, kjer bo skrbel za bolnike v Univerzitetnem kliničnem centru. Tam je že naš bivši član skupnosti v Olimju p. Franc Murko. K nam pa je prišel p. Danijel Golavšek.

Ob koncu sv. maše, ki jo je sam daroval, so se mu v imenu župnije zahvalili člani ŽPS. Podarili so mu vijolično orhidejo, saj ima zelo rad sobne rastline. Tudi na podružnici na Selah so se lepo poslovili od njega, darovali pa fotografijo selske cerkve, ki naj ga spominja na dvoletno delo v naši župniji. Takole so mu sporočili:

Vsaka sprememba v življenju pomeni tudi nek nov začetek. In vsak nov začetek nas ponavadi bega in vznemiri. Včasih bolj pozitivno, osrečuje, včasih pa tudi neprijetno in negotovo. Pa vendar se skoraj vedno – čez nekaj časa po spremembi – počutimo sveže, bolj vedre, bolj izpolnjene.

Tako je v teh dneh sprememba doletela tudi našega Vladota, patra Rufina, ki je pred dvema letoma z dekretom p. provinciala poživil dogajanje v naši župniji in verjamem, da tudi v samostanu. Zdaj je do nas prišla novica, da so njegovi predstojniki odločili, da je po novem zanj pripravljeno novo službeno mesto v našem glavnem mestu Ljubljani, kjer bratje minoriti poleg vodenja župnije sv. Petra skrbijo tudi za duhovno oskrbo bolnikov v Univerzitetnem kliničnem centru. Res moramo priznati, da smo se v tem kratkem

času zelo navezali nanj. Mi vsi, tako župljani kot člani župnijskega pastoralnega sveta in tudi naši otroci, ki jih je na izredno atraktiven način poučeval o naši veri, in seveda tudi vsi iz samostanske bratske skupnosti. Dober glas o njem se je slišal tudi od ostalih romarjev in turistov, ki so prihajali poslušat njegove skrbno izdelane pridige in bili pri njegovi sv. maši. Skratka, ne bo ga lahko nadomestiti.

Pater Rufin, iskrena hvala za ta čas, ki ste ga prebili z nami, za vse darovane svete maše, za vse modre besede in duhovna razmišljanja ob pridigah in za še ogromno drobnih malenkosti, ki so vas izrisale v naših srcih kot odličnega duhovnega voditelja in poznavalca človeške duše. Še posebej pa velika hvala za skrb, ki ste jo namenili našim najmlajšim. Zavedamo se, koliko truda je treba dandanes vložiti, da osmislimo pomen krščanskih vrednot pri otrocih, ki so z vseh strani obdani z na videz dosti bolj privlačnimi izzivi. Vam je to uspevalo in otroci vam bodo lahko za to nekoč zelo hvaležni. Še enkrat prisrčna hvala za vse. Naj Vas spremljata na novem službenem mestu Božji blagoslov in mogočna priprošnja naše Olimske Matere Božje!

»Zamenjavo« patrov pa smo naredili 31. julija. Iz Olimja je odšel p. Vladimir Rufin Predikaka in prišel p. Danijel Golavšek. P. Danijela je pripeljal pred kosilom br. Klemen z vso njegovo prtljago, po kosilu pa odpeljal na novo delovno mesto k Sv. Petru v Ljubljani p. Rufina, ki bo skupaj s p. Francem Murkom skrbel za pastoralo bolnikov v UKC. Obema je naša bratska skupnost zaželela obilo Božjega blagoslova, enemu ob odhodu, drugemu ob prihodu.

Avgust je mesec turizma, romanj in dopustov. To smo najbolj občutili v lepih poletnih dneh v našem romarsko-turističnem kraju, saj smo imeli obiskovalcev, ki si ogledujejo cerkev, samostan in staro lekarno, vsak dan več. Mnoge je zanimal tudi zeliščni vrt in spraševali so nas, kako naj te rožice koristno uporabijo za svoje zdravje. Radi bi videli, da bi za navdušence imeli tudi učne tečaje o zdravnih zeliščih. Kljub koroni, ki je še vedno

prisotna med nami, so se ljudje veselo sprehajali okrog samostana in občudovali naravno in kulturno lepoto našega kraja.

A ne le turisti, tudi tisti, ki želijo v dopustniških dneh napolniti svoje duhovne baterije z molitvijo, premišljevanji in vsakdanjo sv. mašo, se množično zgrinjajo v naš romarski dom, ki je bil ves mesec julij zaseden. V avgustu sta v ta dom duhovnosti in srečanj na duhovne vaje v tišini pripeljala udeležence še naš p. Toni Brinjovc (večina udeležencev je bila iz Prekmurja) in za njim še s. Štefka. Lepo je izkoristiti dopust za kar dvojno osvežitev v življenju: z duhovno hrano okrepiti svojo dušo in z dobro prehrano in idiličnim okoljem poskrbeti za zdravje na telesu. Prav temu sta namenjena naš kraj in naš novi romarski dom.

Avgust je bil tudi mesec našega župnijskega žegnjanja, zato so se patri skupaj s člani ŽPS skrbno pripravili na 15. avgust, ko naša župnijska zavetnica praznuje svoj god in odhod v nebeško slavo. Letos je slovesno praznovanje vodil upokojeni mariborski škof dr. Marjan Turnšek. Sv. maša je bila zunaj na dvorišču. Ob vhodu v samostan smo postavili podij in na njem pomožni oltar. Pri naših faranih, ki imajo sitotisk, smo teden pred slovesnostjo naročili veliko platno Marije Vnebovzete (posnetek z našega glavnega oltarja), ki je krasilo steno za oltarjem in je bilo vsem lepo vidno.

Okolico samostana je z novo kosilnico uredil naš kaplan p. Danijel, tako da je bilo vse kot iz škatlice. Naše sodelavke, gospe iz župnije, ki nam vse leto pomagajo pri različnih delih, pa so čistile cerkev, okna in drugo. Na 15. avgust, naš najlepši praznik, je zjutraj deževalo. P. Ernest je že zgodaj

pred prvo sv. mašo, ki jo je daroval naš kaplan p. Danijel, zaskrbljeno pogledoval v nebo in na ekran, kjer je imel odprto vremensko napoved za Olimje. A vsa skrb je bila odveč. Že med jutranjo sv. mašo je nehalo deževati in pridni farani, večinoma člani ŽPS, so vneto pobrisali klopi, ki so bile že od večera postavljene na dvorišču in okrog njega. Oltar smo zasilno pokrili z velikimi novimi dežniki in čakali na prihod glavnega mašnika msgr. dr. Marjana Turnška, upokojenega mariborskega nadškofa. Ko je prišel, ga je ves vesel na hodniku pred zeliščno lekarno sprejel p. Ernest in mu rekel: »Prišel si, da nam po Mariji prineseš lepo vreme in sonce.«

Ob 9. uri se je pričela procesija z Najsvetejšim in starodavnim Marijinim kipom Marije Spremljevalke po vasi Olimje. Možje in fantje so iz cerkve prinesli Marijin kip z Jezusom, pod baldahinom pa je g. nadškof nosil Jezusa v Svetem rešnjem telesu. Resda v procesiji ni bilo godbe in drugih malih skupin v nošah, zato pa so bili tu cerkveni pevci in za te krizne čase ravno prav veliko ljudi, da je procesija lahko potekala od kapelice do kapelice. Po končani procesiji je bila na

dvorišču samostana slovesna sv. maša, ki jo je ob somaševanju duhovnikov daroval škof msgr. dr. Marjan Turnšek. Pri maši je lepo prepeval domači pevski zbor. Nadškof Marjan je na koncu podelil vsem vernikom blagoslov, nato smo zapeli litanije Matere Božje, p. Danijel pa je vsem navzočim podelil posebno Marijino podobico, ki smo jo dali natisniti prav za to slovesnost in je pričala o vernosti in zvestobi slovenskega naroda Mariji, naši kraljici in pomočnici v vseh stiskah in nadlogah, kakšna je tudi ta, ki nas letos še ni zapustila in se znova vrača. Mislim na koronavirus. Ljudje so pobožno in zbrano sledili molitvi in pridigi g. nadškofa.

Zdaj pa smo že vstopili v prvi mesec jeseni, v september. Čeprav so dnevi topli ter sončni in so jih romarji in turisti, ki vsak dan množično obiskujejo naš s tolikimi znamenitostmi in s takšno lepoto ozaljšan kraj, veseli, je tu jesen in »mala maša, ki za suktnjo vpraša«. A naši patri in člani ŽPS so to vzeli zelo resno, nič več počitniško. Treba je narediti načrt za pastoralno delo v jeseni in prva seja ŽPS v septembru je bila namenjena prav temu. Letos mineva že 30 let, odkar so patri minoriti prevzeli to majhno župnijo na Kozjanskem in iz nje naredili veliko romarsko-turistično središče. P. Ernest se je zato v začetku septembra z duhovnikom Ivanom, župnikom v Gornjem Gradu, odpravil na krajše romanje k Čenstohovski Materi Božji, da se ji zahvali za vse milosti, ki smo jih bili patri v Olimju deležni v teh tridesetih letih. Seveda je pot izkoristil tudi za nakup nekaj novih liturgičnih oblačil, saj Poljska slovi po dokaj kakovostnih in ne predragih ma-

šnih plaščih ter drugem liturgičnem okrasju, ki se uporablja v cerkvi in pri liturgiji.

Za popestritev jesenskega meseca pa so poskrbeli naši zeliščarji, ki so na prvo septembrsko nedeljo na grajskem dvorišču pripravili pokušino svojih izdelkov in dobrot. Ker je te dni pri nas še mnogo turistov, je bila ta razstava zanje zelo zanimiva in poučna. Takrat smo izdali tudi tiskana župnijska oznanila in v njih predstavili začetke našega prihoda v Olimje. Na praznik našega ustanovitelja sv. Frančiška pa načrtujemo tudi slovesno sv. mašo, ki jo bo vodil provincial p. Igor Salmič ob somaševanju vseh naših živečih patrov, ki so v teh letih delovali v Olimju.

Na koncu svojega prispevka se iz srca zahvaljujemo vsem patrom in bratom, ki ste v teh letih delovali v naši mali župniji ter molili in se žrtvovali za blagor Gospodove črede. Obenem pa vsem ostalim pošiljamo blagoslov Olimske Matere Božje.

Bratje iz samostana Olimje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Vse, kar smo napovedali že v 2. številki letošnjih Sporočil, se je zgodilo. Župniji Javor in Prežganje je slovenska minoritska provinca sv. Jožefa vrnila v upravo nadškofiji Ljubljana. Javor sedaj upravlja župnik Aleš Tomašević iz Sostra. Prežganje ter župniji Štanga in Janče pa je prevzel p. Janez Ferlež, ki je zaprosil za eksklavstracijo in se preselil v Štango, od koder upravlja te tri župnije.

V poletnih mesecih so se vrstila različna župnijska in samostanska praznovanja. Vse je potekalo v okviru omejitvev, ki sta jih določili zdravstvena stroka in naša vlada. Bratski dan province smo obhajali 24. junija 2020 v našem

samostanu v Ljubljani, ko je prov. minister p. Igor Salmič blagoslovil obnovljeno obednico. Po blagoslovu smo odšli na Kurešček, kjer smo zmolili dnevno molitveno uro in prisluhnili predstavitvi kraja in Marijinega svetišča. Ob 13. uri smo odšli na kosilo v kraj Jezero blizu Preserja pod Krimom. Tam smo nazdravili tudi godovnjakom in slavljencema p. Janezu Ferležu za 50 in p. Slavku Stermšku za 70 let življenja. Srečanje je bilo zelo prijetno.

Na dopustu je bil letos nekaj dni le p. Dani Golavšek, drugi pa še čakamo na ugoden trenutek. V samostanu je prišlo do nekaterih zamenjav. V Olimpije se je zadnjega julija preselil p. Dani Golavšek, ki je bil župnik bolniške župnije v Ljubljani. Od tam pa je prišel v Ljubljano za bolniškega kaplana p. Vladimir Rufin Predikaka. P. Franc Murko je bil »povišan« iz kaplana v župnika bolniške župnije. P. Janez Ferlež pa se je začasno preselil v župnišče v Štangi. Tudi brat Marian Vatamanelu je v mesecu juniju odšel v Romunijo. Pričakujemo, da se bo ponovno vrnil v Slovenijo, potem ko bo imel izpoved slovesnih zaobljub in prejel diakonsko posvečenje. Pastoralno delo po župnijah je tudi pri nas prilagojeno trenutnim razmeram. Vsi ugotavljamo, da je število vernikov upadlo, čeprav se v zadnjem času kaže, da gre na bolje. Tudi oratorij je zaradi te bolezni letos odpadel.

Redovno življenje v samostanu poteka po ustaljenem tiru. Zaradi prihoda in odhoda bratov ni večjih pretresov.

Praznik sv. Maksimilijana Kolbeja, zavetnika našega samostana, smo praznovali nadvse slovesno. Na kosilo smo povabili jezuite, lazariste, frančiškane in kapucine. Skupaj z nami – domačimi – nas je bilo 22. Zvečer je slovesno bogoslužje v

cerkvi sv. Petra vodil novi stiški opat p. mag. Maksimilijan File, ki je ta dan tudi gođoval. Po maši smo pripravili agape za vse zbrane, a so se odzvali le redki, verjetno zaradi bolezni koronavirusa.

Nadaljujemo z obnovami. Sedaj se obnavlja avla pred vstopom v župnijsko pisarno in v obednico. Vgrajena je že nova električna napeljava, obnovljena so vhodna vrata in postavljen prezračevalni sistem. Mojstra za ta dela sta bila br. Klemen Slapšak in p. Cristian Balint, drugi pa smo asistirali z gledanjem in občasno pomočjo pri čiščenju. Delo se bo nadaljevalo po 15. septembru 2020. Z zemljo smo zasuli še peščeno odbojgarsko igrišče ob cerkvi sv. Petra, ki se ne uporablja redno, zato je iz peska poganjala grda trava, ki pa se ni vedno odstranjevala. Igrišče bo sedaj travnato in se bo lažje urejalo s kosilnicami.

Letos bomo imeli na stanovanju 9 študentov, kar je največ doslej. To je tudi največ, kar lahko sprejmejo naše mansardne sobe. Tudi letos smo nadaljevali z opremo teh prostorov. V čajno kuhinjo smo postavili novo veliko kredenco in predalnik za jedilni pribor. Nad štedilnikom je

tudi nova polička za dišavnice. Obnovili bomo stole, ki smo jih dobili iz bolniške župnije in bodo nameščeni po sobah ter v čajni kuhinji, da bo to nekako poenoteno, saj smo imeli sedaj stole z vseh vetrov. V prihodnosti moramo na novo opremiti še dve sobi in stvar bo zaključena. Hvaležni smo provinci, ki nam je letos pomagala z denarjem pri obnovi kuhinje, saj je smo imeli velik izpad pri najemninah, ker so študenti zaradi koronavirusa predavanja spremljali od doma. Upamo, da se to ne bo ponovilo. Nove študente bomo predstavili v naslednji številki Sporočil.

Bratje iz samostana
sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega

V zadnjih Sporočilih niste mogli nič prebrati o našem življenju, zato pa se sedaj oglašamo z nekoliko daljšim pogledom v preteklost. To leto smo začeli kar dobro in veselo. Tokrat so naše svetišče romarji obiskali že v januarju. V začetku februarja je imel p. Toni celodnevno duhovno obnovo za sestre salezijanke. Kot skupnost smo bili povabljeni na praznovanje 70-letnice gospoda Jožeta Meška, brata našega p. Franca. Prvi teden v februarju je močan veter razkril del naše stare cerkve. Mojstri so jo v nekaj dneh popravili, vse stroške pa je pokrila zavarovalnica. Nato je sledil prvi termin duhovnih vaj za naše sobrate v Olimju. Tokrat je p. Tonija doletela čast, da je bil voditelj. P. Andrej pa je, potem ko se je p. Toni vrnil iz Olimja, odšel na svoje redne duhovne vaje v Tinje, ki jih je vodil p. Marko Ivan Rupnik. Pod streho smo uspeli spraviti še prvi del priprave na zakon, potem pa se je začel koronačas in zaprtje cerkva ter odpoved pastoralnih dejavnosti. Kar veliko stvari nam je odpadalo: od skavtov, duhovnih vaj za zakonce, raznih predavanj do romanja medžugorskega kipa po župnijah, priprave na oratorij. P. Toni je dodobra izkoristil čas in se posvetil odkrivanju pevskega daru, kar je povzročilo lep in množičen odziv v javnih občilih. Kakor hitro se je ta slava pojavila, tako hitro je tudi izzvenela. Župnija pa je v tem času prenovila stranišča za potrebe romarjev in veroučencev ter na novo pridobila stranišče za invalide. V tem obdobju so se vrstile odpovedi porok, krstov. Nekaj jih je prestavilo termin. V naši župniji smo zaznali zanimiv pojav: v času karantene skoraj dva meseca ni bilo pogreba. Kot dekanija smo se odločili, da ne bo tako imenovanih proščenj, to je žeganj. S tem so se razbremenile majhne podružnice; vernike smo povabili v župnijsko cerkev, ki jo še vedno razkužujemo in upošteevamo vse varnostne ukrepe. V skupnosti pa smo v času karantene zaživel kot resnično bratstvo, kjer se prepletata delo in

molitev. Sami smo namreč skrbeli za kuhinjo in celo peko kruha ter celih pet tednov zdržali brez obiska trgovine. V mesecu maju smo izvedli spletne šmarnice, ki so doživele lepo gledanost in velik odziv. V drugi polovici maja so se začeli tudi krsti, sicer v bolj zaprtem krogu, pa vendar z vsem, kar h krstu sodi. Tudi porok je bilo nekaj v tem poletju – največ v ožjem družinskem krogu, tri poroke smo imeli skupaj s krstom otroka. V juniju je p. Tonija čakal še drugi termin duhovnih vaj za brate, nato pa še operativni poseg, ki ga je kar močno zdelal. Ampak: kar nas ne ubije, nas okrepi. Konec junija smo uspeli obhajati prvo sveto obhajilo za naših 36 tretješolcev. V juliju se je p. Andrej odpravil na tedenski dopust na rodno Primorsko, p. Toni pa je imel v Olimju še en termin duhovnih vaj za laike. Odziv je bil izjemen. Sledili so pogovori in razmišljanja, kaj narediti z »veliko mašo«. Na koncu smo se odločili, da odpovemo vse romarsko dogajanje. Sledi dnevnik p. Tonija ob prazniku Marijinega vnebovzeta.

14. avgust 2020

Zjutraj se zbudim brez budilke. Kot vsako jutro je moja prva misel: Bog, blagoslovi mene in cel dan, ki je pred mano. Jutranja sveta maša pri sestrah klarisah ob 6. uri je priložnost, da vse, kar me čaka v tem dnevu, izročim Božji previdnosti. V mislih se mi odvrti lansko romanje po Poljski. Goduje namreč sveti Maksimilijan Kolbe. In me stisne pri srcu, ko se spomnim Auschwitzta in njegove smrtne celice lakote. Kolbe ni svet samo zaradi tega, ker je prostovoljno šel v bunker lakote namesto družinskega očeta, ampak zaradi vsega svojega življenja. Dopoldne mineva v pripravi na praznik. Operem zaveso, počistim prostore. Vmes me zmoti kar nekaj telefonov in romarka po Jakobovi poti. Pešromarjev je v tem času kar veliko. Z njimi rad poklepetam. Se mi zdi, da je dvoje vrst romarjev: eni, ki romamo k sebi, in drugi, ki romajo od sebe. Kosilo je danes skromno, ker velja pred takšnim praznikom post. Po kosilu se

nekoliko zberem v kapeli in umirim ob prebiranju psalmov. Zmolim brevir, ker vem, da mi zvečer ne bo uspelo. Čaka me še pogreb. Na pogreb se vedno pripravim z molitvijo. Pomembno se mi zdi, da pravilno nagovorimo ljudje, ki so v žalosti. Gospo, ki jo pokopavamo, sem še pred tednom dni obiskal, ji podelil zakramente, zato so lahko besede zelo osebne in kot takšne dobro delujejo svojcem. Bilo je žalostno in hkrati tudi lepo. Saj res. Kaj je lepota, se vprašam. Ali ni lepota uresničena ljubezen? Ko se vrnem, se prvi romarji že zbirajo v cerkvi. Nekje v ozadju pa me kot senca spremlja skrb, ali bomo zadostili vsem varnostnim ukrepom ... Ta večer sem zadolžen za spovedovanje. Skoraj dve uri spovedujem. Koliko zgodb, več objokanih obrazov. Porodi se mi misel, kakšna sreča je, če se srečata človeška nemoč in Božja moč. Po sveti maši zapojem litanije in še nekaj časa ostanemo v cerkvi. Nocoj ne bo romarskega dogajanja, zato poskušam kljub temu ustvariti vzdušje molitve in razmišljanja o Mariji ter pomenu praznika. Kar nekaj romarjev vztraja do polnoči. Jaz pa se tokrat, za razliko od prejšnjih let, ko sem bedel celo noč, odpravim spat že pred 23. uro.

15. avgust 2020

Tokrat se zbudim ob 4. uri. To je ura, ko grem ponavadi že v spovednico, kadar je običajna velika maša. Tokrat si vzamem čas za osebno molitev. Kako je lepo v nastajajočem jutru v tišini spoznavati sebe v Bogu in Boga v sebi.

Ob 6. uri sem moral že biti redar. Kljub odpovedi vsega romarskega dogajanja so se našli trgovci, ki bi radi kar pred cerkvijo postavili svoje stojnice. Počasi so začeli prihajati prvi romarji, predvsem domačini. Sledili sta sveti maši ob 7. in 9. uri. Prav posebno veselje mi je bilo maševati na ta dan. Ni bilo toliko ljudi, bilo pa je umirjeno, brez dogajanja v ozadju. Ob tem se res sprašujem, koliko je v nas religioznosti in koliko vere. Religija je, ko se naučiš nekaj stvari, pobereš nekaj tradicije in se tega držiš. Vera pa je odnos, je razode-

vanje naše notranjosti. Ob tem pomislim, da je tudi ta čas korone dober za prehod od religije k veri. Med deveto mašo sem na razpolago za sveto spoved. Ob 10.30 mašuje naš škof msgr. dr. Peter Štumpf. Sama sva za oltarjem in pridiga lepo odslika praznik ter situacijo. Na koncu mi zaigra srce, ko pred Marijinim oltarjem dvoglasno zapojeva Marijine litanije. Sledi kosilo in pogovor o načrtih. Škof nas spodbuja, da bi uredili zunanji bogoslužni prostor. Strah me je takšnega projekta. Nismo vsi za vse. Popoldne je mirno, čeprav posamezni verniki nenehno obiskujejo svetišče. Sledi še večerna maša, ki je prav tako lepo obiskana. In tako počasi, ob bratski mizi in skromni večerji, patri zaključimo dan, ki ga v sproščenem pogovoru tudi ovrednotimo.

16. avgust 2020

Zopet se zbudim ob štirih. Tokrat se prisilim in zaspim nazaj. Sanjam o tem, da sem se ponovno vpisal v gimnazijo in se sprehajal po šoli. Ko se zbudim, ne najdem povezave. Od treh svetih maš jaz mašujem ob devetih. Lepo število faranov je pri vseh svetih mašah. Po rani maši imamo v zahvalo in priprošnjo ob tej epidemiji procesijo do kapelice svetega Roka. V pridigi poudarjam, kako je Bog za vse ljudi in Božja milost ni vezana na določeno ljudstvo ali način.

Zelo redko grem kam. Tokrat se odzovem povabilu na kosilo. Ob okusnem kosilu se odlično počutim v družbi otrok. Ob njihovi glasbeni nadarjenosti se v meni zbudi želja po igranju kakšnega glasbila. Kmalu se poslovim, kajti čakata me pogreb in pogrebna sveta maša. Govor so napisali svojci in me prosili, da ga preberem. S hvaležnostjo zapojem pri krsti in grobu. Po pogrebu sledi maša zadušnica, ki mine v spokojnosti. In zvečer ob 18. uri še sveta maša pri sestrah klarisah. Priznam, da sem že malo utrujen, vendar se prepustim toku Duha in njegovemu specifičnemu petju. Preden zaključim dan, pogledam še vse naše živalce, ki tako blagodejno delujejo name, da se lahko v miru odpravim k počitku. O, Gospod, naj

bo vse to, kar se mi je danes zgodilo, shranjeno za večnost. Ti Bog, pa dopolni, kar meni zaradi moje šibkosti in človeškosti ni uspelo. Amen.

V začetku septembra je našo skupnost s svojim prihodom obogatil p. Damjan. Pripravljamo se na zakrament birme in novo veroučno leto. Upamo, da bo steklo brez kakšne karantene. Vse dobro želimo vsem bralcem.

Bratje iz Turnišča

Assisi – samostan Chiesa nuova

Assisi se to jesen počasi »postavlja na noge«. Kakor povsod po Italiji je korona pustila posledice tudi v tem mestu. Te so sedaj na zunaj vidne tudi v strukturi romarjev in turistov. Veliko je domačih, italijanskih; tujih je zelo malo, turistov iz azijskih držav, ki so prej prevladovali (Japonska, Kitajska), pa sploh ni videti. Kot je znano, je covid-19 obiskal tudi Sacro Convento, o čemer sem vas na kratko obveščal. Povzročil je veliko težav, saj je »prišel« prav v času »ferragosta«, ko gredo Italijani kolektivno na dopust. Letos niso imeli veliko možnosti za odhod tujino, zato so v glavnem ostali doma in obiskali kraje, ki jih vsak zaveden Italijan obišče vsaj enkrat v življenju. Med temi je gotovo na prvem mestu Assisi. Hvala Bogu, da so se na kustosovo prošnjo odzvali bratje iz Assisija, centralne Italije in nekaterih sosednjih provinc ter priskočili na pomoč. To vsekakor ni enostavno in lahko, saj je virus realno prisoten in tveganje ostane ... a brez korajžnih in požrtvovalnih se svet ustavi ... Tako smo z njihovo pomočjo prebrodili krizo in danes, ko to pišem, v samostanu ni nihče več bolan, čeprav nekaj starejših bratov čuti posledice bolezni (utrujeni so, močno shujšani ...). Tudi sam sem bil v neposrednem stiku z obolelimi, pozneje (ko so bili bratje iz Sacra Conventa v karanteni) pa je šlo pri Frančiškovem grobu tisoče ljudi mimo mene, a sem hvala Bogu ostal zdrav (v tistem času sem opravil tri testiranja, ki so bila vedno negativna). Vendar so strogi ukrepi v Sacro Conventu ostali (obvezna razdalja, maske,

bratje sedijo po celotni veliki obednici itd.). Strogi ukrepi še vedno veljajo tudi v celotni državi, saj tu izredne razmere še niso preklicane. Ljudje to zelo dobro razumejo in med 60 milijoni prebivalcev ni protestov takšnih ali drugačnih skrajnežev. Vsem Italijanom so namreč ostale v spominu slike in v podzavest se je zasedrilo žalostno in mučno dogajanje, ko je vojska večer za večerom s tovornjaki odvažala trupla iz Bergama in še nekaterih mest.

Ob tem nesrečnem virusu pa so v Assisiju seveda tudi lepi trenutki. Slovesno in doživeto smo obhajali polaganje prvih obljub »starih« novincev in preobleko novih. V Sacro Convento je že prispel novi kustos p. Marko Moroni, ki se počasi uvaža v delo. Pojutrišnjem bom po dolgem času vodil slovensko skupino po baziliki (bogoslovci iz Ljubljane). Včeraj je odjeknila vest, da 3. oktobra »Frančišek zopet prihaja k Frančišku«. Papež bo pri Frančiškovem grobu po maši podpisal novo encikliko Fratelli tutti. Tako se v Assisiju vedno kaj dogaja, vendar mi ostaja še dovolj časa za praznovanje moje 40-letnice duhovništva, ki je zame velika milost in mi veliko pomeni. Osebnostno jo intenzivno praznujem v smislu samotnega kraja sredi vsakdanjega vrveža. Že na začetku sem sklenil,

da na zunaj ne bom nič praznoval, pa smo tukaj na petrovo vseeno malo popraznovali; bratje iz samostana Chiesa nuova so me presenetili in mi podarili nov mašni plašč ...

Po dolgih mesecih in vseh teh dogodkih se počasi odpravljam na dopust v Slovenijo. Doma bomo lahko rekli kakšno besedo več, si skupaj ogledali kratkometražni film o sv. Frančišku, ki sva ga pripravila z Ubaldom, ali prebrali kakšnega angela iz nove zbirke Angeli za te, ki jo je s svojimi angeli na steklu opremila umetnica Mira Ličen, izdala pa založba Ognjišče.

Do takrat vsem lep pozdrav.

p. Janez iz Assisija

ODMEVI

Imenovanje

Iz provincialata slovenske minoritske province med drugim z veseljem sporočamo vsem bratom, da je Vlada Republike Slovenije na podlagi Zakona o vladi RS in Sklepa o ustanovitvi javnega zavoda Zgodovinski arhiv na Ptuj na 19. redni seji dne 4. junija 2020 v **Svet javnega zavoda Zgodovinski arhiv na Ptuj** kot predstavnika ustanovitelja za mandatno dobo štirih let, od ustanovitvene seje Sveta zavoda, imenovala **dr. IGORJA SALMIČA**. Vsi bratje našemu provincialnemu ministru iskreno čestitamo ter mu želimo blagoslova tudi pri tem poslanstvu.

Maša za + p. Antona Zajca

V soboto, 13. junija, zvečer, na antonovo, smo bratje slovenske minoritske province na Vidmu pri Ptuj obhajali sv. mašo za domačina + p. Antona Zajca. Zaradi koronavirusne bolezni se bratje namreč niso mogli udeležiti pogrebne sv. maše v Lipi na avstrijskem Koroškem, kjer je p. Anton pokopan. Na večer, ko smo obhajali praznik sv. Antona Padovanskega in bi p. Tonček obhajal tudi svoj god, se je na Vidmu pri Ptuj zbralo 14 duhovnikov in lepo število vernikov. Med nami je bil tudi generalni asistent p. Dominique Mathieu. Sv. mašo je vodil provincialni minister p. Igor Salmič, ki je v svojem nagovoru orisal lik sv. Antona Padovanskega in izpostavil njegov zgled ljubezni do Jezusa, ki jo je kronal z mučeniško smrtjo, kar

je mnoge brate nagovorilo, da so vstopili v red. Sv. Anton je bil sposoben, da se je odrekel svojim sanjam ter se prepustil Božjim sanjam zanj. Znal je reči: »Gospod, kaj želiš, da storim?« zato je hitro izgoreval in končal svoje življenje. Prav tako je izrekel stavek: »Vidim svojega Gospoda.« Provincial je ob tem potegnil vzporednico s p. Antonom Zajcem, ki je v oporoki zapisal: »Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo.« Teh dveh stavkov, ki se lepo povezujeta, naj ne bi izrekli samo ob smrti, temveč ob vsakodnevnih odločitvah, da ne bi sledili zgolj svoji volji. Če človek ne izreka vsak dan »Zgodi se Tvoja volja«, bo namreč tudi svoj zadnji dih hotel zadržati zase.

Po sv. maši je sledil blagoslov lilij, ki so jih prejeli zastopniki samostanov ter ostali verniki.

Kakor je omenjeno zgoraj, se je pogrebne maše s pogrebom + p. Tončka 13. maja 2020 ob 16. uri v Lipi na Koroškem (Avstrija) zaradi koronavirusa lahko udeležil le prov. minister p. Igor Salmič. Ob strogih varnostnih ukrepih je bil v cerkev dovoljen vstop tridesetim osebam (članom župnijskih svetov Lipa in Rožek), skupini štirih pevcev ter dekanijskim duhovnikom. Pred cerkvijo je bila zbrana večja skupina vernikov, ki je mašo spremljala preko zunanjega ozvočenja. Vseh skupaj je bilo približno sto. Sveto mašo in pogreb je vodil krški škof dr. Jože Marketz ob somaševanju desetih duhovnikov. Somaševalci so morali nositi zaščitno masko.

Slovesnost je bila lepa, posebej ubrano je bilo petje, za katerega je poskrbel pokojni p. Tonček, ki je v oporoki en del namenil samo poteku pogreba in ob tem izrazil svoje želje. Izbral si je štiri pesmi, ki jih je posnel na CD: na začetku maše *O nepričakovani dar*; po končani pogrebni maši *Ave Maria* (Bach, Gounod); na pokopališču, ko smo prišli do groba, Händlova *Aleluja* in čisto na koncu *Oda radosti*.

Na koncu oporoke je vsem namenil nekaj dragocenih besed, ki jih je na pogrebu prebral dekan Jurij Buch: »Na kraju te svoje oporoke se priporočam in izročam usmiljenemu Bogu, kateremu sem

služil vse življenje z velikim veseljem. Vsem se za vse iskreno zahvaljujem. Vsepovsod, kjer sem bil, sem se čutil sprejetega in srečnega. Če pa sem kdaj komu kadarkoli storil nekaj, kar ni bilo prav, pa vse prosim za odpuščanje.»

V nemščini je p. Tonček sestavil tudi nagovor za svoj pogreb, ki ga je prav tako prebral g. Jurij Buch. V njem najdemo lep stavek: »Človek ni nikoli tako velik kot takrat, ko iz dneva v dan sklepa roke pred svojim Bogom, ko moli in ko v nedeljo prihaja v cerkev ... Bog ne postaja večji, če ga ti častiš, temveč ti postajaš večji, če mu služiš.«

Bratski dan province

V sredo, 24. junija 2020, smo bratje slovenske minoritske province obhajali svoj bratski dan. Skupaj z generalnim asistentom, p. Dominiquom Mathieuem, se nas je zbralo 26. (Generalni asistent je po trimesečni karanteni na Dunaju zadnjih štirinajst dni prebival v Sloveniji, v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju.) Bratski dan smo začeli v samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani, kjer je prov. minister p. Igor Salmič najprej blagoslovil obnovljeno samostansko obednico, nakar je sledila malica. Z avtomobili smo se nato odpravili in obiskali Marijino romarsko cerkvico na Kureščku. Po molitvi dnevne molitvene ure nam je salezijanec g. Anton Košir podal bogato zgodovinsko razlago o nastanku svetišča, njegovi usodi po drugi svetovni vojni ter ponovni obnovi. Potem smo se bratje podali v bližnji kraj Jezero,

kjer smo imeli v restavraciji ob jezeru skupno kosilo. Pri kosilu smo nazdravili našim bratom slavljencem ob godovih in obletnicah. Hvaležni za lepo vzdušje in gradnjo skupnega bratskega življenja smo se na koncu poslovili ter se veseli vrnili v svoj vsakdan.

Duhovne vaje za brate

Od 14. do 19. junija 2020 je v Olimju potekal drugi termin duhovnih vaj za brate naše province (prvi termin je bil od 23. do 28. februarja 2020), ki jih je vodil p. Toni Brinjovc. Duhovne vaje so temeljile predvsem na srečanju z Božjo besedo in molitvenem premišljevanju o tem, kakšna je Božja volja zame oz. za mojo življenjsko pot. P. Toni je večkrat ponovil misel iz Pisma Rimljanom in udeležence spodbujal, da bi se čim bolj dali voditi Božjemu duhu, saj tako pričujemo, da smo resnično Božji sinovi. »Kajti vsi, ki se dajo voditi Božjemu duhu, so Božji sinovi« (Rim 8,14).

Duhovne vaje so temeljile tudi na poti sv. Frančiška, ki je za izhodišče vzel milost: gre za zavest, da sem ljubljjen grešnik. Pomembno je, da kot takšen ostajam povezan s Kristusom kakor trta z mladiko, saj le tako lahko obrodim bogate sadove. Življenje z Bogom pa naj bo zahvala za največji dar, ki mi je že podarjen, saj sem Božji sin.

Vsi udeleženci duhovnih vaj smo p. Toniju hvaležni, da je bil pripravljen z nami deliti svoje misli in nas obogatiti s svojo duhovno izkušnjo.

Slovo bratov minoritov od župnij Javor in Prežganje

Slovenska minoritska provinca je na svojem izrednem provincialnem kapitlju, ki se je odvijal 6. in 7. novembra 2019, sprejela sklep, da se 1. avgusta 2020 upravljanje župnij Javor in Prežganje vrne ljubljanski nadškofiji. Sveti maši ob slovesu bratov minoritov od župljanov obeh župnij sta bili v nedeljo, 26. julija 2020; ob somaševanju nekaterih bratov ju je vodil provincialni minister slov. minoritske province p. Igor Salmič. Zapis v nadaljevanju posreduje pridigo provincialnega ministra, oba govora in zahvalne besede ter zapisa ob slovesu v župnijskih listih obeh župnij.

Pridiga prov. ministra p. Igorja Salmiča ob slovesu slovenske minoritske province na Prežganju¹

Prežganje, 26. julij 2020, ob 8. uri

Kaj je najpomembnejše in najdragocenejše v mojem življenju? Kaj je tisto, za kar sem pripravljen zastaviti vse drugo, da bi pridobil tisto najbolj dragoceno? To je osrednje vprašanje današnje Božje besede, dragi bratje in sestre. Jezus nam reč pravi, da je nebeško kraljestvo podobno zakladu, skriteму na njivi, ki ga je nekdo našel in spet skrtil. Od veselja nad njim je šel in prodal vse, kar je imel, in kupil tisto njivo. Prodal je vse drugo, da bi pridobil ta zaklad.

Kaj predstavlja ta zaklad v mojem življenju? Svet ponuja različne vrste zakladov. Za nekoga je morda najbolj dragoceno, da ima veliko materialnih dobrin in veliko hišo, dva bazena, tri dobre avtomobile, odlično službo ... Morda pa nekateri niso tako materialno usmerjeni, ampak morda želijo kakšno priznanje s strani družbe ali s strani drugih. Biti spoštovan s strani drugih;

¹ Podobno pridigo je imel prov. minister tudi v župniji Javor pri sv. maši ob 10. uri.

najpomembnejše je, da bodo dobro govorili o meni ... To je ta drugi nivo. Tretji pa je, da imam jaz oblast nad drugimi, da imam moč, da jaz odločam. Nekateri se vse življenje trudijo za to, da bodo to dosegli, da bo na koncu vse odvisno od mene in da bodo drugi delali tako, kakor sem si jaz zamislil. To so zakladi, ki nam jih ponuja svet. In če gledamo vsak dan tudi reklame po televiziji, sem povzel bolj ali manj vse tisto, kar nam ponuja svet in nam ob tem obljublja, da bomo srečni. Mislim, da lahko samo potrdimo, da ko tečemo za kakšno stvarjo in jo potem pridobimo, kmalu zatem vse to veselje usahne. In iščemo nekaj drugega. Ko dosežemo tisto drugo, zopet tečemo za nečim tretjim. Kajti srce ni nikoli popolnoma srečno.

V prvem berilu vidimo kralja Salomona, sina kralja Davida, zelo znanega kralja v Izraelu. Na začetku njegovega kraljevanja Bog reče Salomonu: »Zaželi si karkoli in jaz ti bom izpolnil!« Lahko si predstavljamo Salomona, ki šele začne kraljevati, prizna, da je še deček, da je šibak, da je krhek. Lahko bi si zaželel recimo vse tisto, kar bi utrdilo njegovo kraljevanje. Ali je to, da bi imel močnejše obzidje, da bi imel močnejšo vojsko, da bi uničil sovražnike, da bi se mu povečalo njegovo bogastvo, da bi ga častili vsi narodi. Vse to je imel na pladnju; lahko bi prosil Gospoda. Ampak za kaj Salomon prosi? Salomon prosi za poslušno srce. Poslušno srce – kaj to pomeni? Pomeni, da nekoga poslušam, da mu prisluhnem. Že v Stari zavezi

ni najpomembnejša zapoved, kaj smeš, česa ne smeš, to ja, to ne ... prva zapoved v Stari zavezi je: »Poslušaj, Izrael, kajti jaz, Gospod, ti imam za povedati!« Poslušaj, prisluhni! To je čisto preprosta stvar. Če mi prosimo za poslušno srce, to pomeni, da mi sami ne vemo, kaj je tisto najboljšo za nas, kar bi sami izbrali. Kajti če bomo sami izbrali, kar je najboljšo za nas, bomo verjetno izbrali tisto, kar sem do sedaj našteval. Poslušno srce pa pomeni, da se imam jaz za majhnega, da priznam pred Gospodom, da sem omejen pri iskanju, kaj je dobro zame in kaj ni, in da želim v to iskanje povabiti Gospoda. Gospod, želim ti prisluhniti. Želim, da mi Ti poveš, kaj je zame najboljšo! Kajti želim bolj prisluhniti Tebi kakor pa svoji intuiciji. To je ta lepa drža pri Salomonu, ki si od Gospoda izprosi poslušno srce. In če je naše srce resnično poslušno, kaj nam Gospod obljublja? Obljublja nam zaklad, ki je nebeško kraljestvo. To ne pomeni, da sedaj čakamo na konec sveta, kajti nebeško kraljestvo je že prisotno med nami. In kaj pomeni, da si mi želimo tega nebeškega kraljestva? To je vse tisto, kar je zaobjeto v molitvi očenaš. Ko molimo »pridi k nam tvoje kraljestvo«, to pomeni, da naj bi Gospodov način kraljevanja, ki je ponižnost, bil prisoten tudi v naših srcih; da naj bi bilo njegovo ime vedno posvečeno; da bi vedno imeli v svojem srcu in na svojih ustnicah Gospodovo ime, da ne bi nikoli pozabili, da smo od njega prejeli vse tisto, kar smo prejeli, da smo blagoslovljeni; da bi ga vedno prosili, naj se zgodi Njegova volja, tudi takrat, ko to ne bo najlažje za nas – naj se zgodi Njegova in ne naša volja. Kar se tiče medsebojnih odnosov: da bi si znali med seboj odpuščati – tudi to je v očenašu. To je logika nebeškega kraljestva: tudi če se je v naših medsebojnih odnosih zgodilo nekaj hudega, si odpustimo. Zakaj si moramo odpuščati? Zato, ker nam je Gospod odpustil. In če mi pri sv. spovedi doživimo, kako nam Gospod odpušča, kako je usmiljen, smo tudi mi povabljeni, da na isti način odpuščamo tisto, kar je najtežje. Prosim, da naj nas ne vpelje v skušnjava, naj nam ne podeli

bremena, ki je preveliko za nas, ampak naj nas reši vsega hudega. Očenaš molimo vsak dan, v tej molitvi je skrit ves zaklad, o katerem govori današnji evangelij. Gre za odnos do Boga in odnos do bratov in sester ter našega bližnjega.

Prepričan sem, da so bratje minoriti od vsega začetka, od 13. stoletja naprej, oznanjali to Božjo besedo, govorili o Božjem kraljestvu, o tem zakladu. 40 let so oznanjali nebeško kraljestvo med vami v tej župniji. Na različne načine. Hvaležni smo vsem patrom, ki so v teh letih delovali med vami. Omenil bi nekatere, kot npr. p. Frančka Čučka, p. Alojza Klemenčiča, p. Janka Gašpariča, p. Jožeta Petka, p. Janeza Ferleža, p. Mirka Pihlerja in ostale minorite, ki so prihajali sem pomagat iz Sostra. Potem je bilo tukaj, kjer je bil in je še dom duhovnih vaj, veliko posejanega v srca mladih ljudi, ki so se želeli napajati v Božji besedi. Omenil bi br. Branka Likarja, ki je bil nekaj časa odgovoren za dom duhovnih vaj na Prežganju in ki ga je Gospod kar kmalu poklical k sebi.

Hkrati pa smo minoriti hvaležni vsem vam, da ste nas v vseh teh letih sprejemali z odprtim srcem, da ste omogočili to delo, oznanjevanje Božje besede, te večne Resnice, da ste tudi vi s poslušnim srcem prisluhnili vsem našim bratom, ki so delovali tukaj. In da so tudi bratje lahko s poslušnim srcem prisluhnili vam ter iskali tisto, kar je bilo najboljšo za vse skupaj. Danes je dan hvaležnosti za vse tisto, kar smo prejeli med seboj, hkrati pa ne skrivamo žalosti v tem trenutku, ko se kot minoritska provinca poslavljam od vas. Nekaj razlogov smo našteali v našem pismu, ki smo vam ga posredovali v župnijskem listu, in sicer glede našega vedno manjšega števila ter staranja patrov – vse to je privedlo do nekaterih težkih odločitev.

S svoje strani vas prosim za odpuščanje za vse tisto, kar je bilo narobe narejeno z naše strani; prosim vas tudi za razumevanje pri tej težki odločitvi.

Ko se na tak način poslavljam, to ni tisto pravo slovo. Tisto, kar ostane, je zaklad, o katerem

govori danes evangelij. In tisto, kar je najlepši sad tega 40-letnega sodelovanja, je ravno poslušno srce. Če imamo vsi skupaj poslušno srce, če smo odprti za Gospoda in za druge, potem je to tisto najlepše, kar nas še naprej povezuje. Tudi če fizično ne bomo velikokrat skupaj, je ravno poslušno srce tisto, kar ostane. Tukaj se je sejala Božja beseda in tudi besede sv. Frančiška. Rad bi zaključil prav z njegovimi besedami. Tisto, kar je najbolj dragoceno, ni to, da jaz prosim Gospoda, kar mora on storiti za mene, ampak da jaz prosim Gospoda in ga vprašam: »Gospod, kaj pa Ti želiš, da jaz storim?« Naj nas ta Frančiškova beseda spremlja še naprej. Amen.

Slovo od patrov minoritov s Prežganja Sestavil Franc Černe

Spoštovani Frančiškovi bratje, patri minoriti, kar 40 let naši dušni pastirji tu na Prežganju!

V mesecu septembru leta 1980 je kot prvi p. minorit tu na Prežganju začel maševati p. Jože Kramberger, nato p. Andrej Kropelj in še istega leta p. Franček Čuček, ki je bil zelo priljubljen predvsem pri mladih. Nato so sledili naslednji patri, ki so pustili zelo globok pečat na Prežganju, ne le na področju duhovne oskrbe, temveč tudi na gospodarskem področju. Lahko govorimo o pravem razcvetu. Če navedem le nekaj največjih pridobitev, je to na prvem mestu zagotovo ta zadnja, ko je naša farna cerkev z zavetnico sv. Marjeto dobila novo obleko (fasado), nato popolnoma prenovljeno župnišče z novo streho in obleko v domu duhovnih vaj, popolna obnova cerkvenih orgel, prenovljen objekt bivše mežnarije z novo streho, sedaj okrepčevalnica pri Marjeti, rekonstrukcija in obnova gospodarskega poslopja z novo streho, urejenimi prostori za igrala in druženje faranov, izgradnja parkirnega prostora, mrliške vežice, prenova in sprememba namembnosti garaže v »rajsko kaščo«, obnovljen

in zasajen rajski vrt z zelišči, obnova cerkvenega muzeja tu pokopališču ob farni cerkvi, pa da ne pozabimo na podružnično cerkev Sv. križa v Trebeljevem, kjer so se izvedla kar obsežna vzdrževalna dela. To so le največje pridobitve v času vaše navzočnosti tu na Prežganju, je pa še mnogo drugih manjših pridobitev na gospodarskem področju, ki jih ne naštevam. Kar pa se tiče duhovne oskrbe, prejetanja svetih zakramentov in ostalih duhovniških opravil, vključno z organizacijo in vodenjem doma duhovnih vaj, pa vam, spoštovani patri minoriti, kapo dol in hvala ter še enkrat hvala. V tem času smo na Prežganju obhajali tudi slovesnost nove maše našega rojaka Frančiška Jeranta - »Acota«, takrat vašega sobrata, pri čemer je tudi vaša zasluga zagotovo velika. Za vse to so v teh letih poleg že na začetku omenjenih patrov bili odgovorni in bili veliko med nami: p. Franček Čuček 3 leta, p. Alojz Klemenčič 9 let, žal oba že pokojna, nato p. Janko Gašparič 14 let, vendar je bil 3 leta v tem času le upravitelj župnije, župnik pa je bil p. Mirko Pihler, močne sledi pa je pustil tudi p. Jože Petek z 12 leti staža tu na Prežganju, kjer je bil še posebej priljubljen pri gasilcih, saj je bil tudi član njihovega društva. Omeniti moram tudi takratnega provinciala p. Slavka Stermška in p. dr. Andreja Šegula, ki je večkrat prihajal na Prežganje. Še mnogo drugih imen vaših sobratov patrov bi moral omeniti, pa vendar se vseh imen niti ne spomnim, nekateri pa so žal mnogo prezgodaj umrli in so sedaj v Božji slavi. Naj Bog

poplača stoterno tako vsem vam še živim Frančiškovi bratom minoritom kot tudi že pokojnim. Še enkrat iskrena hvala za vse in ohranimo vezi in lepe spomine eni na druge, za kar bo zagotovo poskrbel naš sedanji dušni pastir iz vašega reda p. Janez Ferlež. V zahvalo in spomin pa vam bosta ključarja izročila eno skromno darilo, in sicer slika naše prežganjske lepotic, cerkve sv. Marjete, s posvetilom prežganjskih faranov na zadnji strani slike. HVALA! (Izročitev slike in marjetic.)

Prežganje, 26. 7. 2020

SV. MARJETA PREŽGANJE

ZAHVALA

SPOŠTOVANI FRANČIŠKOVI BRATJE
PATRI MNORITI!
ISKRENA HVALA VAM ZA VAŠ TRUD IN
OPRAVLJENO DELO
TAKO PASTORALNE IN DUHOVNE
OSKRBE
KOT TUDI SKRBE NA GOSPODARSKEM
PODROČJU
ŽUPNIJE PREŽGANJE
OD LETA 1980 DO 2020.

IZKAZALI STE SE KOT IZREDNI
DUŠNI PASTIRJI,
ZATO SE VAM ISKRENO ZAHVALJUJEMO.

»HVALA IN ŠE ENKRAT HVALA!«

Ključarji, mežnar, župnijski pastoralni svet, gospodarski svet in vse farno občestvo župnije sv. Marjete Prežganje

Prežganje, 26. 7. 2020

Govor člana ŽPS v Javoru, g. Janeza Žagarja
(Prirejeno po zvočnem zapisu.)

Kot vedno mene doletijo prijetni, pa tudi manj prijetni govori, zato tudi ta ob dogodku slovesa ... Veste, kako je pri nas v Javoru. Vedno smo veseli, ko pride nov župnik, še bolj pa smo žalostni, ko odide.

Sedaj bi se rad vrnil v preteklost. Čeprav je p. provincial že naredil kronologijo in veliko povedal o tem, o čemer sem mislil jaz, moram reči, da sem nekatere stvari pozabil jaz, nekatere pa je pozabil tudi on, zato je prav, da se še skupaj česa spomnimo.

Sem nekako tistih let, da sem lahko obdobje minoritov v Javoru spremljal od začetka pa do danes. V svojem doživljanju naj se vrnem v mladost. V prvih letih sem kot majhen poslušal še župnika, ki je govoril s prižnice. Ko pa so prišli minoriti v Javor, prvi je prišel p. Mirko Pihler, nato p. Gavdencij Skledar in p. Tarzicij Kolenko ter tako naprej, so se nam nekako približali, posebej mladini, otrokom. Hoditi v cerkev je postalo bolj prijetno, pa tudi bolj zanimivo kot prej, ko smo se malo bali.

V tistem obdobju, leta 1968, so Beatlesi že razpadli, mi pa smo z brati minoriti v Javor dobili Minores, ki nam je kakšno lepo zaigral. Mislim pa, da smo v tistem obdobju tudi po zaslugi Staneta Zadravca v cerkvi prišli do novih elektronskih orgel. Maše so sčasoma postale bolj dinamične.

Ko smo mi mladi odraščali, so patri rekli, da mora mladina začeti brati tudi berila, tega ne morejo delati samo duhovniki. Na pomoč so kot bogoslovci vskočili še p. Slavko Stermšek, pa tudi p. Franček Čuček, ki so nam pomagali premagati tremo. Počasi smo začeli brati berila, pa tudi razne govore je imela mladina. Vedno je bilo zanimivo. V 50-letnem obdobju minoritov v Javoru je bilo vedno pestro, vedno se je nekaj dogajalo, tako da vas bomo imeli v zelo, zelo lepem spominu. Žal nam je, ker odhajate, ampak ohranili vas bomo v lepem spominu.

No, minoriti so bili tukaj zgoraj že, ko se je rodil naš zadnji župnik. Letos poleg našega farnega žegnanja proslavljamo tudi 50-letnico njegovega rojstva, zato ob današnjem dnevu tudi njemu čestitamo ter se mu zahvaljujemo za njegovo delo. Zahvaljujemo se tudi minoritom za vaš prispevek in delo, dolgoletno delo v Javoru. In za lepe trenutke. Tako bi najprej izročil spominsko fotografijo naše javorske cerkve vam, g. provincial. Upam, da vam bo v spomin na župnijo Javor. (Izročitev fotografije.)

V upanju, da nimam predolgega govora, bi želel še nekaj dodati. V tistem času, po montaži orgel, je p. Anton Zajc obnavljal tudi cerkev na pokopališču. Večja obnova je potekala v času p. Jožeta Petka – cerkev in župnišče. V času p. Janka Gašpariča, ki je bil pri nas dvakrat župnik, je župnija pridobila orgle. Ko je bil p. Janko pri nas v Javoru prvič župnik, je oživil tudi župnišče,

da smo ga lahko začeli uporabljati za vsesplošne zadeve. V samih začetkih smo imeli verouk samo v cerkvi. Obnovili smo tudi zakristijo in tlake v farovžu. Vedno se je nekaj dogajalo in upam, da se bo tudi naprej, če bodo le volja in sredstva. (...) Hotel sem vse naštetih po letnicah, pa sem se bal, da se bom zmotil, zato tega nisem storil. Ob koncu tega govora bi se vam zares rad še enkrat zahvalil za vse.

P. Janezu čestitamo in mu želimo vse najboljše za 50 let. Ker pa odhaja na novo službeno dolžnost, smo mu farani pripravili tudi »poverilno pismo«, da ga bodo tam lažje sprejeli. Še enkrat hvala lepa. (Izročitev darila.)²

JAVOR – župnijski list (julij 2020)

Dragi župljani župnije sv. Ane v Javoru, na izrednem kapitlju slovenske minoritske province, ki je potekal 6. in 7. novembra 2019 v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju, smo bratje minoriti sprejeli težko odločitev, da po več kot petdesetih letih s 1. avgustom 2020 zapustimo župnijo sv. Ane v Javoru. Razlog zanjo je v vedno večjem pomanjkanju poklicev med minoriti, ki ga močno občutimo predvsem v zadnjih desetih letih. Po eni strani oskrbujemo še veliko število samostanov in župnij, po drugi strani pa število bratov strmo pada, tudi zaradi nepredvidenih zgodnejših smrti. Trenutno nimamo nobenega kandidata v vzgoji, kar posledično pomeni, da še vsaj sedem oz. osem let ne bo nobenega novega redovnika z večnimi zaobljubami oz. duhovniškimi posvečenjem.

Minoritski red v zadnjih letih zelo poudarja razsežnost bratstva, pa tudi v dokumentih in zakonodaji je opaziti močno zavedanje, da mora

² Nato je p. Janko Gašparič prebral sestavek, ki ga je ob slovesu zapisal nekdanji župnik p. Jože Petek. P. Janko je obenem izkoristil priložnost ter ob tem dodal še nekaj svojih misli. Podobno je storil tudi ob slovesu na Prežganju.

biti v vsakem samostanu zagotovljeno zadostno število bratov za dostojno bratsko življenje. Iz tega razloga smo na omenjenem izrednem kapitulju poleg tega sprejeli odločitev o zaprtju še nekaterih drugih postojank. Upamo, da ste našo odločitev zato sprejeli z razumevanjem, čeprav se zavedamo, da sta ob tem dejstvu verjetno pri kom navzoča tudi žalost in razočaranje.

Bratje minoriti smo v Javor prišli leta 1968, ko nam je bilo zaupano upravljanje župnije sv. Ane. Upravljali smo jo iz Sostra, kjer smo odprli svojo postojanko leta 1965. Vedno večje število bogoslovcev je privedlo do tega, da smo lahko leta 1972 postali samostojna slovenska minoritska provinca. Veliko bratov se je zvrstilo v vaši župniji, v prvih letih so bili to predvsem novomašniki in mnogi se z velikim veseljem spominjajo let, ki so jih preživeli med vami. Med njimi so bili: p. Gvdencij Skledar, p. Tarzicij Kolenko, p. Anton Zajc, p. Mirko Pihler, p. Andrej Kropelj, p. Alojz Klemenčič, p. Janko Gašparič, p. Jože Petek in p. Janez Ferlež.

Skupaj smo praznovali nekaj lepih obletnic, izpostavili bi predvsem leto 2008, ko smo obhajali 100 let posvetitve cerkve in 40 let delovanja minoritov v župniji. Ob tej priložnosti sta novo fasado pridobila cerkev in župnišče. Poleg tega se je na župnišču na novo prekrila streha ter uredila tudi notranjost.

Dragi župljani! Iz srca smo vam hvaležni, da ste nas od samega začetka sprejeli za svoje in da so

se vsi bratje minoriti med vami počutili domače. Zahvaljujemo se vam za vso človeško bližino, za duhovno in materialno podporo, tudi pri omejenih obnovitvenih delih.

V zavesti svoje grešnosti se vam želimo opravičiti za vse, kar smo storili napak in s čimer smo morda koga prizadeli.

Prepričani smo, da je dobri Bog do sedaj obilno blagoslavljal vašo župnijo, zato se mu zahvaljujemo za vse, kar smo od njega prejeli v obdobju našega medsebojnega sodelovanja.

Z vami želimo biti povezani v duhu in molitvi še naprej. V znak svoje hvaležnosti bomo z vami obhajali sveto mašo, pri kateri se bomo kot bratje slovenske minoritske province poslovili od upravljanja vaše župnije. To bo na sam praznik župnijske zavetnice sv. Ane, v nedeljo, 26. julija 2020, ob 10. uri.

Dragi župljani! Želimo vam obilo prijetnih trenutkov in lepega sodelovanja z novim dušnim pastirjem, ki mu bo zaupana vaša župnija. Na vaših nadaljnjih poteh naj vas vedno spremljata Božji blagoslov in priprošnja svetega Frančiška Asiškega, ki je bil preko bratov minoritov navzoč v vaši župniji.

Mir in dobro!

Bratje minoriti

PREŽGANJE – župnijski list (julij 2020)

Dragi župljani župnije sv. Marjete na Prežganju, na izrednem kapitulju slovenske minoritske province, ki je potekal 6. in 7. novembra 2019 v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj, smo bratje minoriti sprejeli težko odločitev, da po štiridesetih letih s 1. avgustom 2020 zapustimo župnijo sv. Marjete na Prežganju. Razlog zanjo je v vedno večjem pomanjkanju poklicev med minoriti, ki ga močno občutimo predvsem v zadnjih desetih letih. Po eni strani oskrbujemo še veliko število

samostanov in župnij, po drugi strani pa število bratov strmo pada, tudi zaradi nepredvidenih zgodnejših smrti. Trenutno nimamo nobenega kandidata v vzgoji, kar posledično pomeni, da še vsaj sedem oz. osem let ne bo nobenega novega redovnika z večnimi zaobljubami oz. duhovniškim posvečenjem.

Minoritski red v zadnjih letih zelo poudarja razsežnost bratstva, pa tudi v dokumentih in zakonodaji je opaziti močno zavedanje, da mora biti v vsakem samostanu zagotovljeno zadostno število bratov za dostojno bratsko življenje. Iz tega razloga smo na omenjenem izrednem kapitulju poleg tega sprejeli odločitev o zaprtju še nekaterih drugih postojank. Upamo, da ste našo odločitev zato sprejeli z razumevanjem, čeprav se zavedamo, da sta ob tem dejstvu verjetno pri kom navzoča tudi žalost in razočaranje.

Bratje minoriti smo na Prežganje prišli leta 1980, ko nas je takratni novi ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar prosil, da za nekaj časa prevzamemo upravljanje vaše župnije. Naša navzočnost se je kasneje podaljšala, obenem pa smo videli lepo priložnost, da župnišče preuredimo tudi v dom duhovnih vaj in ta vaš čudovit kraj nadgradimo z novo duhovno ponudbo. Ta projekt so finančno podprli slovenska minoritska provinca in dobrotniki. Med temi ste tudi vi, žu-

pljani, prispevali svoj delež, predvsem s svojim fizičnim delom. Mnoge generacije mladih, pa tudi mnoge skupine starejših so lahko hvaležne, da so bile v tem domu deležne duhovne obogatitve. V nadaljnjih letih so sledile obnove drugih objektov, vključno z zadnjo obnovo temeljev in fasade cerkve v tem letu. Za vaš nepogrešljiv delež se vam iz srca zahvaljujemo. V župniji so se kot župniki zvrstili p. Franček Čuček, p. Alojz Klemenčič, p. Janko Gašparič, p. Jože Petek in p. Janez Ferlež. Tudi njim gre posebna zahvala za pastoralno delovanje, vodenje doma duhovnih vaj (tukaj moramo omeniti tudi brata Branka Likarja) ter vodenje raznih obnov (fasade na župnišču, skednja ...).

Dragi župljani! Iz srca smo vam hvaležni, da ste nas od samega začetka sprejeli za svoje in da so se vsi bratje minoriti med vami počutili domače. Zahvaljujemo se vam za vso človeško bližino, za duhovno in materialno podporo. V zavesti svoje grešnosti se vam želimo opravičiti za vse, kar smo storili napak in s čimer smo morda koga prizadeli.

Prepričani smo, da je dobri Bog do sedaj obilno blagoslavljal vašo župnijo, zato se mu zahvaljujemo za vse, kar smo od njega prejeli v obdobju našega medsebojnega sodelovanja.

Z vami želimo biti povezani v duhu in molitvi še naprej. V znak svoje hvaležnosti želimo z vami v vaši župnijski cerkvi sv. Marjete obhajati sveto mašo, pri kateri se bomo kot bratje slovenske minoritske province poslovili od upravljanja vaše župnije. To bo v nedeljo, 26. julija 2020, ob 8. uri.

Dragi župljani! Na vaših nadaljnjih poteh naj vas vedno spremljata Božji blagoslov in priprošnja svetega Franciška Asiškega.

Mir in dobro!

Bratje minoriti